

Med campingvogn og kørestol.

Vores campingliv startede i 1992/93 da Conny, efter en mislykket rygmarvsoperation, blev kørestolsbruger. Vi måtte erkende, at vi ikke mere kunne bruge vores pragtfulde sejlbåd på samme måde som tidligere, og måtte nu se os om efter en anden fritidsaktivitet, som kunne dyrkes selv om vi nu skulle have kørestolen med.

Efter en del snak om hvor dejligt det kunne være at køre til "de varme lande", og forlænge sommeren begyndte vi at undersøge mulighederne for køb af teltvogn. Og en teltvogn skulle det være på grund af den lave vægt.

Vi havde lige købt en Fiat Punto som invalidebil. 60 HK. – 1250 ccm, så der var ikke muligheder for at trække noget tungere. Både Combi.Camp og Camplet havde fordele og ulemper, men begge var egnede til kørestolen da de, når de var udslåede, var helt nede i jordniveau.

Drømme er flygtige og kan bryde som sæbebobler. En dag hvor vi faktisk havde besluttet os for at købe, sagde min saglige kone. "Når vi nu skal campere i ydersæsonen, så kan vi vel også forvente kolde dage og nætter". "Hvordan varmer vi sådan en hytte af lagenlærred op"?

På vej ud af caravancenteret fik Conny øje på en lillebitte campingvogn. Vi måtte lige undersøge hvad sådan en vejede. Det viste sig at være en R.C. Caravan. 2,90 meter lang dvs., at den ikke var meget længere end vores nuværende vogn er bred. Men alligevel indrettet med en lille siddegruppe som kunne slås ud til dobbeltseng (115 cm bred) i forenden, og en smal bænke bag i. Et lille køkken og et klædeskab, alt diminutivt. Og da egenvægten kun var 450 kg. Kunne vi trække den uden problemer.

Da Conny ved sin genoptræning var kommet så langt, at hun nu kunne gå et par skridt med krykker, og R.C.'eren havde så små hjul at den var nem at komme op i, klatrede Conny op i vognen og erklærede: "Den her ta'r vi"!

Overbevist om at have gjort en god forretning, hvor jeg bl.a. havde fået temmelig meget ekstra udstyr oven i handelen, kørte vi glædestrålende vores første campingvogn hjem.

Vi havde en del udstyr fra båden som vi kunne bruge i campingvognen, men naturligvis skulle der også investeres i en del nyt.

Første tur skulle være en sommertur til Bolmensøen i Sverige, men først skulle der foretages småændringer. Stor var min forbavselse, da jeg skulle skrue et beslag fast. Skrue og det meste af beslaget forsvandt ind i væggen, som var det gelé jeg skruede i. Det nederste af vægpladen var simpelthen blød som en svamp.

En telefonsamtale med caravanforhandleren beroligede mig dog. De beklagede meget, at en sådan fejl havde undgået deres opmærksomhed, og bad mig komme med vognen når det passede mig, for at få udbedret skaden.

Da sverigesturen nu var planlagt, aftalte vi, at vognen kom på værksted efter sæsonen.

Prøveturen blev en succes. Nok er de svenske skove og kørestol ikke den bedste kombination, men vi fandt en masse småveje og stier som var brugbare, og området ved Bolmensøen, (Sverrigs 10. største sø) er simpelthen pragtfuldt.

Første gang, jeg skulle rejse forteltet, som godtnok ikke var ret stort, skinnede solen og temperaturen var rimelig høj. Og det er vel næsten en naturlov, at man har begynderproblemer. Jeg havde fået teltet ind i skinnen, men kunne ikke få stængerne til at makke ret. Stående inde under teltdugen i noget der føltes som 1000° varme, mens Conny kom med gode råd, svor jeg på, at det både var første og sidste gang jeg camperede. Men som det oftest går, blev teltet sat op uden yderligere problemer, og dermed sparede vi en dyr skilsmissegæst.

Pladsens beliggenhed er ideel, i læ af de store træer men med udsigt over søen. På græsarealet er der en mindre sø, med forbindelse til Bolmensøen. Her kunne vi iagttage ørrederne når de i varmen sprang helt op over vandet. Og der blev da også hevet flere fisk i land, med så enkelt madding som dåsemajs.

Kæledyret på pladsen var en halvtam mågeunge som gik og tiggede madrester.

Senere på turen besøgte vi et par andre campingpladser i det sydsvenske, og overalt hvor vi kom, blev vores lille vogntog beundret og kommenteret for sin størrelse, eller mangel herpå.

Turen belærte os om at selv om der i campingbrochurerne står, at pladserne har handicapfaciliteter, er det langt fra sikkert, at der er handicapet.

Der mangler ofte ramper og støttehåndtag på toiletter og bad, men med lidt teknisk snilde og muskelkraft blev forhindringerne overvundet.

Vel ankommet hjem efter første tur måtte jeg foretage nogle forbedringer. Låget på bænken bag i vognen blev delt i to. Og under den ene halvdel blev installeret et lille Potta Porta, den laveste model, som så kunne stå nede i bænken med låget lukket under kørselen. Yderligere havde jeg fabrikeret en sokkel på ca. 20 cm højde til at sætte ind under toilettet når vi ankom til campingpladsen, så toilettet kom op i en brugbar højde. Meget primitivt men det gjorde vognen meget mere brugbar. I siden af klædeskabet, over for toilettet monterede jeg et håndtag som gjorde det lettere for Conny at rejse sig.

Således fornyet besluttede vi os for at tage en ny lille tur. Denne gang blev det Svinø i det sydsjællandske som så også kunne kombineres med familiebesøg. Nu havde vi lært bil og campingvogn at kende, så denne tur på en uges tid var ren fornøjelse.

I dag morer vi os over, at vi i den lille vogn kunne sidde én person på sengen og den anden på bænken bag i, når vi spiste morgenmad, og alligevel kunne vi nå hinanden.

Jeg havde brugt sommeren til at lave indkørsel og fliseplads foran huset, så vognen blev den trillet ind på plads. Nu var det nemt at gå og nusse om de småforbedringer vi synes skulle til. Vi syntes, bl.a. det kunne være rart at have en miniovn med når vi rigtigt skulle ud i verden. Så der blev konstrueret en reol der kunne klappes sammen, med plads til ovn og tilbehør samt plade til kaffemaskine. Autoradio og højttalere og andre småting blev også installeret. Endnu et par håndtag så Conny havde noget at holde fast i når hun færdedes i vognen.

Sommeren var gået med at studere de få campingbrochurer vi dengang havde, beslutningen blev truffet. Vi skulle helt til Alsace! Den 17. september kørte vi sydpå, forventningsfulde som små børn. Vi havde fundet en campingplads ved Soltau i Tyskland som måtte passe med den første dagsmarch. Dagen før vi skulle af sted talte vi med en håndværker, som havde camperet før. Han fortalte, at de plejede at overnatte på rasteplasserne ved motorvejene ned gennem Tyskland. Da vi kom til Soltau, var det stadigvæk tidligt på dagen, så vi besluttede at køre lidt videre, og overnatte på en motorvejsrasteplass.

Turen ned ad A7 gik så godt, at vi nåede til Seesen før vi syntes det var tid til at standse for natten. Naturligvis havde vi holdt en del pauser på turen, men vi var alligevel forbavset over at være nået så langt på første dag.

Vi syntes der var rimeligt støjværn ud mod motorvejen, og mente pladsen var så godt besøgt at det var betryggende nok at overnatte her.

Klokken var 19.30 da støttebenene blev slået ned, og vi kunne sætte os ind med aftensmaden og en god flaske rødvin fra færgen. Vi havde naturligvis ikke el på denne plads, så vi sad i stearinlysenes skær og hyggede os.

Inden vi kørte hjemmefra, havde vi gennem det tyske turistbureau, købt en nøgle som passede til alle handicaptolletter i hele Tyskland. Det viste sig at være delvist overflødigt, da der på rasteplasserne var toiletbetjening som altid har været meget behjælpelige. Handicaptolletterne på motorvejene er generelt store, rene og velindrettede.

Natten forløb godt, indtil et par hollandske familier genfandt hinanden lige udenfor vores vogn, og deres højroastede gensynsglæde forstyrrede natteroen.

Da vi fortsatte søndag morgen og kom lidt syd for Göttingen syntes jeg godt nok at stigningerne begyndte at blive lidt kraftige. Jeg havde nok hørt om Kasselbakkerne, men at jorden var så ujævn, havde jeg ikke forestillet mig. På et tidspunkt troede jeg at motoren var gået i stykker, fordi den helt manglede trækraft, og det på et tidspunkt hvor jeg var helt sikker på at vi kørte nedad. Det var rent synsbedrag, og stigningen var simpelthen så stejl at vi helt tabte farten. Jeg måtte ned i 2. gear for at accelerere op ad stigningen. Den lille Punto var bestemt ikke glad for de lange seje stigninger. Men problemet gentog sig når vi skulle ned igen. Fordi bilen var så let, føltes det som om campingvognen hele tiden ville overhale. Men med en moderat fart og ved hyppige gearskift kom vi rimeligt smertefrit gennem området.

Hjemmefra havde vi læst om en genvej fra Kassel til Frankfurt. Vi drejede fra i Kassel og endte naturligvis inde i byen. Vej nr. 3 som vi ledte efter fandt vi ikke, men meget trafik og selvfølgelig ikke noget sted hvor vi kunne vende.

Omsider kom vi rundt, og fandt med en del besvær tilbage til motorvejen som vi herefter fulgte resten af vejen til Karlsruhe, hvor vi kørte vest på.

Vest for Karlsruhe skulle vi ad vej nr. 9 sydpå, men igen kom vi ind i byen uden at finde den rigtige vej. Vi troede i lang tid at vi var kørt forkert, men opdagede på et senere tidspunkt, at vi var på nr. 9 som vi skulle.

Efter en forespørgsel hos grænsepolitiet fandt vi, sidst på eftermiddagen, campingpladsen i Lauterbourg som vi havde læst så meget positivt om hjemmefra. Imponerede over at have kørt turen på to dage, i stedet for de planlagte tre.

Men stor var vores skuffelse da vi kom ind og så pladsen. Det havde regnet i tre uger, og pladsen var dækket af et flere centimeter tykt lag brunt mudder, som både lignede og delvist lugtede som hundeefterladenskaber. Om det bare var jorden der var sådan, eller det var den nærliggende kemikaliefabrik der var skyld i miseren, ved vi ikke, men ubehageligt var det. Mudderet klæbede til skosåler og kørestolshjul og smittede af på alt det kom i berøring med. Og det var så godt som umuligt at vaske af igen.

Handicapbadet var et stort bart rum, og vi spurgte lejrchefen hvordan han forestillede sig en kørestolsbruger skulle bade her, slog han ud med hænderne, og mente ganske selvfølgelig at Conny da bare kunne blive siddende i kørestolen mens hun badede.

Mens jeg sad, træt og opgivende, efter hvad jeg syntes var en lang og strabadserende tur, sagde Conny at jeg da hjemmefra havde sagt at hvis vejret ikke var godt på den første plads, kunne vi altid køre længere sydpå i Frankrig, til vi fandt det gode vejr. På dette tidspunkt hvor jeg syntes jeg havde kørt en halv menneskealder, syntes jeg absolut ikke, at den bemærkning var velplaceret.

Næste dag tog vi regntøj på og gik en tur op i landsbyen, hvor vi fandt tre bagere, men ellers ingen forretninger. Nu var vi kommet til det store udland og så skulle vi også have en kage med hjem til formiddagskaffen. Jeg gik ind, pegede på en plade kager, og rakte to fingre i vejret. Bagerdamen slog beløbet op så jeg kunne se det. 34 franc, over 38 kroner for to små kager. Så syntes jeg det var

nok. Da jeg kom ud til Conny som sad og ventede udenfor fortalte jeg med meget store danske bogstaver hvad jeg syntes om at køre over tusind kilometer for at komme til et land hvor jeg blev udplyndret på det groveste, og så i regnvejr.

Min kone kender mig, så hun fremtryllede en god frokost, hvorefter hun lokkede mig med en tur til Wissemburg. En smuk og interessant by, hvor vi fandt turistkontoret med henblik på at finde en campingplads her. Men nej, her var ingen plads i nærheden. Gik derefter i det lokale supermarked hvor jeg blev vildt imponeret over vinpriserne. Tænk at en hel liter rødvin kunne fås for 7 franc. Da jeg så de lokale købte den, mente jeg nok at jeg også kunne prøve. Jeg indrømmer gerne at det var sidste gang jeg købte en så billig vin. Men så vidt vi husker gled den da ned, ledsaget af stegt andebryst, pasta og bearnaisesovs.

Vi besluttede at give lejrchefen og vejrguderne en sidste chance, og tage endnu en overnatning.

Næste morgen støvregnede det stadig, men vi havde læst om de pragtfulde omgivelser, så nu skulle vi ned og se på Rhinen. Hjemmefra havde vi læst at pladsen lå lige ned til floden, men på grund af vejret tog vi bilen i stedet for at gå, som vi normalt ville have gjort. Senere har vi erfaret at afstandsangivelser på fransk er et dejligt elastisk begreb. Der var langt ned til vandet, men Rhinen var imponerende. Der var meget høj vandstand på grund af den megen regn og strømmen var kraftig. Da vi kunne køre på asfaltvejen på flodbredden, med samme hastighed som en drivende træbjælke, kunne vi anslå strømmens hastighed til 9-10 knob

Jeg syntes jeg havde fået nok af, helt bogstaveligt at skøjte rundt for at komme fra grusvejen og hen til campingvognen, og alt var blevet mere eller mindre bæbrunt, så vi besluttede at finde en anden plads sydvest for Strasbourg.

Vejen fra Lauterburg mod syd var nyanlagt, så det var nemt at komme til Strasbourg, hvor vi kom ind på motorvejen gennem byen. Men uerfaren som jeg var med at køre med campingvogn i udlandet, fik jeg en ubehagelig overraskelse over storbytrafikken da vi skulle gennem Strasbourg. Jeg syntes dengang, at det var meget svært at holde øje med de øvrige trafikanter og samtidig finde de rigtige frakørsler, for vognbaneskift var dengang noget jeg helst undgik.

Det positive var at solen begyndte at titte frem, og temperaturen var kommet op på 20° da vi kørte på motorvejen.

Den plads vi havde udset os var i Obernai, men kørselsbeskrivelsen var mangelfuld, så vi måtte igen spørge om vej. Nu kneb det for alvor med kommunikationen, for selv om jeg gentagne gange pegede på campingvognen og gentog ”campingplads” stod folk lettere hovedrystende og gloede på os dumme turister. Måske har vi set tilpas suspekter ud, for den sidste adspurgte viste os vej ud til gendarmerne. En af betjentene kunne ganske få engelske ord, men han skulle lige være færdig med at vaske sin privatbil, før han havde tid til at forklare os vejen til pladsen.

Genvejen bag om kirken havde to meget høje vejbump, og da campingvognen var så kort, kom bagenden ikke fri at bumpet da hjulene kørte ned, med det resultat at de bagerste støtteben hamrede ned i toppen af bumpet med et mægtigt brag. Heldigvis blev intet beskadiget, men vi fik en stor forskrækkelse.

Endelig fandt vi pladsen, pragtfuldt beliggende inde i byen lige op ad parken, og så i solskin.

Obernai var virkelig en perle. En smuk by på vinruten med de gamle blomstersmykkede bindingsværkshuse som omkranser torvet. Kort gåafstand til forretninger og seværdigheder. Og hvis man søger lidt væk fra hovedgaden som er meget smal, og hvor franskmændene kører som gale, kan man sagtens finde kørestolsegnede og hyggelige veje.

Byen ligger kønt, omkranset af højdedragene mod øst og Vogeserbjergene mod vest. Et rigtigt lille smørhul, beliggende midt i Alsaces vinmarker.

Indkøbsmulighederne i Frankrig er oftest gode, og fordelene ved at gå i de lokale supermarkeder er naturligvis, at man i ro og mag kan gå rundt og finde sine varer uden de store sprogproblemer. Dog havde vi en fransk parlør i lommen, som vi har haft glæde af mange gange i starten, da vi endnu

ikke viste hvad de forskellige madvarer hed. En af de pudsige oplevelser var, da jeg fandt en ny slags paté, ganske vist lidt lys at se på, men den skulle prøves. Den smagte mærkeligt på et stykke flute og blev kasseret. Senere fandt jeg ud af at butterdej også hedder pate på fransk. Men et stykke brød med en skive rå butterdej på, blev aldrig min yndlingsret.

Dagene i Obernai blev flittigt brugt til utallige udflugter. Området er velegnet til ekskursioner hvad enten man tager bilen og kører en tur ad Route du Vin og nyder de pittoreske småbyer her, eller man tager en udflugt til Colmar med den gamle bydel, gennemskåret af et net af smøger og gågader med dekorative middelalderlige bindingsværkshuse. Og naturligvis den idylliske tur langs "Det lille Venedig", garvernes gamle kvarter, og hvor fiskerne i fordums tid sejlede deres fangster ind.

Strasbourg med Europa Parlamentet, katedralen og La Petite France skal også opleves når man er på de kanter. De store byer giver naturligvis større muligheder når man skal færdes med kørestol, men man skal ikke forvente kørestolsegnefortove alle steder, ofte bliver man nødt til at gå ud på gaden, enten fordi fortovet er spærret af skraldespande, parkerede biler eller andet, eller fordi belægningen er så dårlig at den er umulig at køre på.

Alligevel er vi ikke stødt på problemer med at gå med kørestolen, som har været større end vi let har overvundet dem.

I området omkring Obernai har vi travet omegnen tyndt, med lange gåture på stierne i vinmarkerne, eller skovstrækningen langs l'Ehn floden.

I Supermarkedet "Match" i Obernai havde vi en skøn oplevelse. Da vi en eftermiddag handlede ind, var der dækket op med masser af vinflasker og glas. Vi blev inviteret til vinsmagning af en venlig herre. Vi troede naturligvis det var en af de ansatte, så vi takkede for gæstfriheden og smagte interesseret og med stor fornøjelse på de dejlige vine. Vi lagde godt nok mærke til en hvidkitlet mand der gik og skulede mærkeligt til os, men tog os ikke af det, vi var jo i godt selskab. Noget senere fandt vi ud af, at det var en af byens sutter der havde inviteret os, og at det var vindisponenten der havde gået og nidstirret os..

Når man er i Alsace om efteråret har man store muligheder for at opleve vinhøsten med alle dens farvestrålende indtryk. Lokale, gæstearbejdere og tilrejsende unge er i gang med plukningen, mens vinbønderne kører til og fra med traktorer og vogne. Der bliver arbejdet hurtigt og effektivt og det er klart at hverken turister eller andre skal sinke traktorerne. Vi ser flere privatbiler og en turistbus blive presset ind til siden fordi de tilsyneladende kører i vejen for traktorerne med høsten. Til gengæld får vi masser af smil og venlige bemærkninger da vi går gennem området med kørestolen.

De mange kønne ruter og småbyerne oppe i Vogeserne når man kun i bil. Men mulighederne er endeløse. På ethvert turistbureau i Alsace eller på Det Franske Turistkontor i København kan man få rute- og turforslag, og ligegyldigt hvor man færdes, får man disse næsten ubeskrivelige naturoplevelser.

Husk også at se op. I Vogeserne findes der mange arter rovfugle, og det er et betagende syn at se ørne eller hvepsevåger sejle majestætisk forbi, mens man sidder og holder pause. Men også falke, musvåger og forskellige høge og især de røde glenter som der er mange af, imponerer os med deres flyveopvisninger.

På en hjemtur fra klosteret St. Odile var vi nær kørt ind i en kongeørn, som kom bagfra og dykkede ned foran bilen, hvor den brat bremsede op. Her fandt vi ud af hvor stort et vingefang en sådan ørn har. Den tog næsten hele udsynet, og det er begrænset hvor kraftigt man bremser op på en stejl, smal vej, når man ved at der er en klippevæg på den ene side og en dyb afgrund på den anden. Her skete ikke noget, både ørn og vi slap uden skrammer.

På denne, vores første frankrigstur havde vi kun set én eneste dansk campingvogn. En lille RCer mager til vores egen, og da vi havde været her en uge kom der en til.. Tre små RCere på samme plads og det var de eneste danske vogne vi så i de tre uger vi var væk.

I Artzwiller, på Canal de la Marne au Rhin, blev Europas største skibselevator taget i brug i 1969. Flodbådene sejler ind i et ”badekar” på 43 meters længde, og bliver transporteret næsten 45 meter op til den overliggende kanal hvorved de kan spare gennemsejlingen af 17 sluser. Skibselevatoren vejer 900 tons når den er fuld, så det er en anseelig vandmængde der bliver flyttet. Min første tanke var ”så stor en vægt kan man da ikke løfte” men genistregen består i, at der er indbyggede to kæmpe- kontravægte i slusekammeret. Disse vægte bevæger sig i modsat retning af ”badekarret” så der er konstant ligevægt. Og en forholdsvis lille elektromotor er nok til at trække det hele. Det er absolut en seværdighed for børn og barnlige sjæle.

Når man, som jeg, gennem flere år har drømt om en tur med sin båd ned gennem Europas vandveje, var det som om lidt af drømmen var gået i opfyldelse da vi, efter en dejlig tur i Saverne, kørte langs med Marne au Rhin kanalen. Ganske vist med fast grund under hjulene, men dog ad samme rute som vi ellers ville have sejlet.

Spændende var det også at følge sejlernes genvordigheder når de skulle i gennem sluserne. Her skinnede det rigtigt i gennem, at de fleste af de ”søfarende” ikke var rutinerede sejlere. Men især var det ægtefæller som tog den store verbale tårn når de var kommet ind i slusekammeret, og skulle holde klar af de, ofte fedtede og slimede sider mens vandstanden i kammeret blev hævet.

Det var næsten som den underholdning vi kender så godt fra de danske havne. Den vistnok selvudnævnte skipper af hankøn, siddende i cockpittet med et eller andet rygende i mundvigen, mens han drejer hysterisk på rattet og hiver gashåndtaget frem og tilbage, mens vor mor farer som en hovedløs høne fra den ene side af dækket til den anden, fægtende med bådshage, fendere og diverse tovværk.

Disse kanalsejlende baljer er ofte lige så polstrede udvendigt som radiobiler i Tivoli, med lige så mange fendere som der er perler på en rosenkrans.

Da den lokale radio lovede nattefrost i Schwartswaldbjergene, og temperaturen i vognen om morgenen kun var på 10 grader, besluttede vi at vende næsen hjemad.

Vi valgte at køre ad den tyske vinrute, vest for Rhinen. Turen var smuk og landskabet meget farverigt, men vejen var meget trafikeret af landbrugsmaskiner på grund af den tyske vinhøst. Da vi nåede Mannheim kørte vi endnu engang forkert. Vi nåede næsten til Heidelberg før vi fandt A5. Turens motto blev: ”Hver gang vi kører forkert oplever vi noget nyt”, -og som vores datter efterfølgende sagde, ”Tag dog den slags som en oplevelse”.

Vi var først inde på en rasteplass ved Kassel, men pladsen var lille og øde så vi fortsatte til Göttingen hvor pladsen var betydelig bedre og hvor der var mange andre overnattende. Også her er handicapfaciliteterne OK.

Næste dag var vi hjemme efter en tur på 2500 km. Mange oplevelser og erfaringer rigere.

Om efteråret kom vognen på værksted, og var der en stor del af vinteren. Beklædningen og isoleringen i hele den ene side og bagenden blev skiftet ud, uden beregning. Fin service fra campingcenterets side.

Og nu havde vi en næsten ny vogn.

Vi turde ikke køre uden reservehjul, så dette var blevet anskaffet, og jeg havde lavet diverse adaptere, for erfaringerne havde vist at danske el-stik ikke altid passede i gamle franske kontakter, og det blå EU-stik var endnu ikke så udbredt.

Efterårsturen havde givet os blod på tanden. Vinteren blev brugt til at studere campingbrochurer og kort. Nu skulle vi til Sydfrankrig. Valget stod mellem Nyons, beliggende øst for Orange, og Pont-du-Gard. Afstanden fra Danmark var næsten den samme, og da Pont-du-Gard er en så stor seværdighed, blev vi enige om, at vi måtte opleve den først.

Den 31. marts fattede vi sydpå, igen var forventningerne skyhøje. Nu skulle vi helt til Sydfrankrig, og så som næsten fuldbefarne campister. Og der er med en vis fryd at vi forlader Sjællands slud og sjap, med tanken om at skulle ned til sol og varme.

Også denne gang overnattede vi i Seesen, og havde ingen problemer med at holde varmen om natten selv om temperaturen var lav, og snedriverne lå højt langs motorvejen ned gennem Tyskland. Vi havde kontaktet FDM som anbefalede os at køre ad B27 for at slippe for Kasselbakkerne. Vi kørte fra motorvejen i Göttingen men skiltningen var så dårlig at vi ikke fandt den rigtige vej. Vi lå og fjumsede rundt inde i Göttingen en times tid før vi fandt ud på motorvejen igen og fandt den rigtige frakørsel til B27 mod Friedland. Denne vej er meget smuk og afvekslende og vi undgik helt Kasselbakkerne. Til gengæld var det en af de dage hvor vi rendte ind i et stort vejarbejde ved Karlsruhe. I over otte kilometer kørte vi i skridtgang, hvis vi da ikke holdt helt stille.

Denne gang prøvede vi frakørselen over Kehl mod Strasbourg. Heldigvis var der ingen myldretidstrafik og vi nåede Obernai kl. 18. Vejret var dejligt mildt og efter at have knappet campingvognen af, kunne vi lige nå i Match og proviantere inden lukketid. Hvor er det skønt at sidde ude med sin aftensmad under et udsprunget magnolietræ og tænke på, at vi i går gik og pakkede vognen i kulde og snesjap. Det er en skøn forandring på kun to dage.

Vejret i Alsace var så dejligt at vi blev nogle dage for at lade os vederkvæge af sol og varme. Dagene gik med vandreture og med bare at sidde og dase i solen. Alt er grønt og blomstrende på denne årstid.

"Campingmutter" fortalte at der ville komme et omslag i vejret, og da målet jo var Gard, fortsatte vi sydpå.

En morgentur sydpå gennem Alsace er uforglemmelig. Morgensolen står ind på Vogeserbjergene og maler dem orangerøde, og de sydlige bjergtoppe med deres afrundede former står som lysende balloner, samtidig med, at der på utallige højdedrag ses slotte og borge.

Vi havde planlagt at vi ville holde os fra motorvejene, dels for at spare motorvejsafgifterne, dels fordi vi mente at naturen ville være smukkere på de mindre veje.

N-ruterne er ganske vist langsommere at færdes på end motorvejene, men de er gratis og fører gennem betydeligt smukkere landskaber.

Naturligvis bliver hastigheden lavere når trafikken føres gennem landsbyerne, men har man ferie og er indstillet på at nyde turen, så bruger man den smule længere tid og nyder de sanselige synsindtryk. Det er alligevel begrænset hvor hurtigt man kører med campingvogn.

N83 er smuk og afvekslende med udsigt til skove, bjerge, vinmarker og floder, men også meget snoet og bakket, og hver gang vi havde rigtig god fart på, kunne vi være sikre på, at der kom en lille landsby hvor farten måtte sættes ned til 50 km/t.

På N83 i Belford manglede vejskiltet i et kryds, så i stedet for at dreje til højre, fortsatte vi lige ud. Men hvad, så fik vi da også set Bartholdis store løvefigur på fæstningsanlægget. Statuen der har den imponerende højde på 11 meter, symboliserer byens heltedige modstand i krigen 1870-71.

Bartholdis løve i Belfort

Jeg var inde på tankstationen på hjørnet for at spørge om vej. D.v.s. jeg sagde "Besankon" mens jeg pegede spørgende i flere retninger, og så blev jeg belært om cedillens betydning af den frodige madame bag skranken. Den lille krølle under c'et gør at det skal udtales med s-lyd. Således oplyst og belært drog vi videre vest på og fandt Besançon

N83 følger floden Doubs flere steder og er meget smuk og afvekslende. Vi fandt "vores" plads på flodbredden, og efter at have halvt kørt halvt båret kørestolen ned til floden, fandt jeg liggestolen frem, og så var der dømt frokost og afslapning i flot solskin med udsigt over floden og et yndefuldt landskab.

For at følge N83 må man nødvendigvis gennem Besançon. Jeg frygtede det lidt, men bortset fra at der var et utal af lyskurve, havde vi ingen problemer. Godt nok syntes jeg, opkørselen på det meget stejle og snoede stykke, da vi kørte ud af byen, var for lidt spændende, men Puntos klarede det uden problemer. Og udsigten på dette stykke er så smuk, siger Conny, som har tid til at kigge ud.

Vi havde læst om en plads i St. Etienne du Bois, men vi havde dengang ikke vænnet os til franske trafikskilte, så da vi så et campingskilt der pegede til højre turde vi ikke andet end at følge det. Med det resultat, at vi befandt os på en stejl bakke i en meget smal buet smøge, hvor vi endnu en gang udtrykte vores glæde over at vogntoget var så diminutivt. Og man skal også gøre sit til at glæde de lokale, de fik dagens oplevelse.

Da vi fandt campingpladsen stod der kun en enkelt vogn, til gengæld sad der en stor familie udenfor med kaffen. Næsten triumferende fortalte de os at pladsen var lukket. På vores bønne forespørgsel om vi dog ikke kunne få bare én overnatning, var svaret absolut nej.

Så måtte vi på den igen, og det er ikke så rart når man er træt og er indstillet på at stoppe. Men efter nogle kilometre så vi et skilt med "Camping de Ferme" Vi havde læst lidt om bondegårdscamping, og besluttede at prøve. Vi endte på en hullet græsmark, så ujævn at da vi drejede rundt, sprang lågerne op i overskabene, og service og andet faldt ned på gulvet. Køerne som stod og så interesserede på, fik i lært et par danske bandeord da jeg åbnede døren til campingvognen.

Langs marken lå banelinien, og én gang hver halve time kom der et meget langt og meget støjende godstog forbi.

Turen næste dag var en stor oplevelse, med mange forskelligartede fugle i vådområderne langs vejen.

Vi troede i vores naivitet at vi bare lige kunne køre gennem Lyon. Da vi kom ind i byen ophørte al skiltning, så vi kørte den halve by rundt, før vi helt bogstaveligt endte i et hul i jorden, for derefter at komme ud på motorvejen mod Paris, i den helt forkerte retning.

Det lykkedes dog at finde en frakørsel mod syd og i Vienne forlod vi den gratis motorvej som går udenom Lyon, og drejede ind på N7. Dette stykke hvor vejen løber langs Rhonefloden var det smukkeste vi endnu havde oplevet. Naturen her er meget afvekslende.

I Pierlatte drejede vi fra og kørte over på vestsiden af Rhone, ved Bourg Saint Andeol og derfra videre sydpå mod Remoulins. Vi havde rigtig dårlige erfaringer med de franske vejskilte, og her lige nord for Remoulins hvor vi mente vi skulle dreje mod Uzez ad D19, var der heller ingen anvisninger. Nu havnede vi igen i en situation hvor vi måtte spørge om vej. En politimand som jeg fik indfanget, slog på fransk maner opgivende ud med begge hænder, og udtalte det obligatoriske "Je ne comprend pas". Og han forstod virkelig ikke ét ord på hverken engelsk eller tysk. Der ligger tre campingpladser i området, men det vidste vi ikke dengang, så det var lidt af et held vi fandt den planlagte.

Vi havde læst i en bog om der sydlige Frankrig, at når turister kom til Montelimar, oplevede de et vejrmæssigt skift. Solen ville brage i gennem og temperaturen ville stige betydeligt. Tilfældet ville at vi på denne tur, og mange gange senere, netop oplevede dette klimatiske skift, netop indenfor få kilometers afstand fra Montelimar.

Nu var jeg nærmest blevet ekspert i at rejse fortelt. Når man som jeg må gøre det alene, må man udvikle et system som er ens hver gang, og hvor alle teltstænger og andet som skal bruges, er inden for rækkevidde.

Første dag på pladsen skinnede solen og det var meget varmt, men næste dag blæste en kraftig Mistral. Da vi kørte til Pont du Gard blæste det så meget at jeg næsten ikke kunne holde videokameraet stille.

Mistralen som ikke har noget at gøre med forfatteren af samme navn, men er en nordenvind der blæser ned gennem Rhonedalen. Kold og bidende. Startende oppe over de kolde alper. Ja den er helt fra begyndelsen født i et lavtrykscenter vest for Norge. Når disse kolde luftmasser bliver klemmt ned gennem den snævre Rhone slugt, kommer den som et prustende uhyre med en hastighed på 120 – 130 km. i timen.

Franskmændene siger at mistralen altid blæser at ulige antal dage. 1,3,5 dage eller mere. Tidligere var det en undskyldning for hustruvold når mistralen havde huseret i længere tid. Man sagde at havde det blæst i mere end tre dage, var det tilgiveligt at banke sin kone, og efter fem dages blæst var det en undskyldning for at slå hende ihjel. Men før læseren nu går hen og får gode ideer, må jeg tilføje, at rent juridisk er jeg ikke sikker på at det gælder i vore tider.

Men fakta er, at mistralen kan give hovedpine og ubehag når den raser gennem længere tid.

Når man færdes på Pont du Gard får man fornemmelsen af et historisk pust i nakken. At gå på denne kæmpemæssige akvædukt, som førte vandet fra Uzez ned til de romerske garnisoner i Nîmes, er betagende.

Dette to tusindårige bygningsværk som i en fantastisk hvælvingskonstruktion spænder i tre gallerier over kløften, med en længde på ca. 275 meter, er utroligt smukt og velbevaret.

På dette tidspunkt var det endnu muligt at gå helt oppe på det øverste brofag, helt oppe i vandkanalen, udsigten var enestående, men man skulle ikke lide af svimmelhed, for der var intet rækværk eller andet der forhindrede et ca. 50 meters frit fald.

Under broen er naturligvis som lidt tålmodighed dem.

Der var lå ca. 25 km. en

bymuren. Vi var i Betjenten vi

men mente nok vi kunne blive holdende da det var ham der patruljerede her. Det var direkte ubehageligt at gå i blæsevejret, vi fik sand og grus i både øjne og mund, og på markedspladsen langs bymuren slog en kastevind pludselig ned, så borde, kasser og poser samt diverse varer fløj rundt i luften. Der blev et mægtigt leben blandt de handlende da de skulle finde deres respektive varer igen.

Vi måtte køre gennem centrum for at komme hjem, men endte inde i et gågadekvarter fordi alle gader var ensrettede. Det gjorde det ekstra spændende da vi kom til enden af en gade der var lukket med en bom, og her er der så min omsorgsfulde hustru får mit blodtryk til næsten at ryge ovenud af biltaget, ved hensynsfuldt at spørge om jeg tror, at bommen nu også er blevet lukket der hvor vi kørte ind.

der en stor koloni af oksefrøer, de er frøer er mest, meget sky. Men med kan man få gode nærbilleder af

lørdagsmarked i Avignon, som kun østpå. Det måtte vi opleve. Vi fandt parkeringsplads lige indenfor tvivl om vores danske invalideskilt. spurgte til råds var lige så tvivlende,

Det er lykke at bakke gennem en marmobelagt gågade i Avignon lørdag middag, i hvert fald blev det kommenteret livligt af fodgængerne, hvoraf flere udviste en utrolig aktivitet ved at stå og banke pegefingerspidserne ind mod tindingen da de så mine manøvrer.

Og ja, vi nåede ud igen, før de lukkede bommen i den anden ende.

Om eftermiddagen gik vi udenfor pladsen for at gå ned til floden. Vi måtte opgive fordi der var alt for stejlt at gå med kørestolen. Da vi kom tilbage efter en halv times tid, var pladsen i oprør fordi der havde været indbrud i en del af vognene. Vi var lykkelige ved synet af vores lille vogn som tilsyneladende ikke havde lidt samme skæbne som mange andre. Men kun tilsyneladende, for da jeg satte nøglen i døren sprang den op. Hængslerne var bøjede og hele døren sad i spænd. Vognen var gennemrodet og min tegnebog som jeg havde lagt fra mig da vi skulle ned til floden, var stjålet. Der var ikke mange kontanter i, men hævekortet til eurocheckene var væk. Så det gjaldt om at få ringet hjem og få kortet spærret.

Lejrchefen som ikke havde været synlig ædru mens vi havde boet her, ville absolut ikke have politi på pladsen, så vi var nogle campister af forskellige nationaliteter, der kørte ind til Remoulins for at anmelde indbruddene til gendarmerne. De var ikke spor interesserede, for det var lige før fyraften. Ville vi anmelde noget kunne vi komme igen næste dag, hvilket vi så gjorde, da det var nødvendigt af hensyn til forsikringen.

Nu stod vi med to problemer. Det første var at vi ikke kunne låse døren på grund af de bøjede hængsler, det andet var at vi ikke kunne hæve kontanter. Nok havde vi stadigvæk Eurochecks, men vi manglede hævekortet.

De bøjede hængsler fik jeg rettet nogenlunde, døren kunne låses, om end med besvær. Problemet med penge kunne vi ikke løse før om mandagen.

Vi brugte resten af søndagen til en tur til Camargue. Dette kæmpemæssige vådområde ved Rhones delta, hvorom man i alle guider kan læse om flokke af sorte tyre og endnu flere hvide heste. Kendsgerningerne er at tyrene, som for en stor dels vedkommende bliver opdrættet til såvel spanske som franske tyrefægtninger, går så langt inde i marsken, at man skal ind af de smalle markveje for at få et glimt af dem, og de omtalte flokke af hvide heste er reduceret til udlejnings ridedyr som står opsadlede ved vejkanterne, ventende på de turister som vil betale for en rundtur med fører på de anlagte stier.

Men naturen er enestående med sine sivskove, søer og et righoldigt dyre- og fugleliv. Og er man fugleinteresseret, bør man besøge den store ornitologiske park, hvor der er mulighed for at se mange af de fugle man ellers ikke ville få at se.

Vi kørte ad D986 men allerede da vi nåede Beaucaire blev vi så fascinerede af havnemiljøet, at vi måtte standse og gå en tur. Her, i Canal du Rhone, lå en del danske både fortøjede for vinteren. Sejlere som med den samme form for udlængsel og eventyrtrang som os andre, havde taget den lange vej ned gennem Europas vandveje..

Turen gik videre ad D15 mod Arles, hvor vi lige syd for byen var henne og beundre van Goghs vippebro. Ganske vist er den kun en kopi af den oprindelige bro, men alligevel et besøg værd

Vi kørte ned på vestsiden af Camargue ad D570, men gjorde en del afstikkere ind ad de små veje, hvor vi standsede og nød det enestående fugleliv. Masser af høge og enkelte ørne svævede elegante over hovedet på os. Småfugle i store flokke fløj eller sad i sivskovene, og da vi kom længere ned i vådområderne oplevede vi de mange søfugle, hejrer og flamingoer.

Her er udlagt et område på ca. 13.500 ha. til fuglereservat, hvor bl.a. omkring 5000 flamingoer yngler hvert år. I 1985 blev antallet af flamingoer betydelig reduceret på grund af den strenge vinter, men heldigvis er bestanden igen forøget.

Det er en oplevelse at se flokke af flamingoer stå og fouragere ganske nær vejen, men det mest betagende syn er dog, når man ser en sådan flok komme flyvende lavt hen over hovedet på sig. Vi så dem, purpurrøde og lysende orangefarvede i sollyset, mens de lettede og fløj til andre spisepladser. Det er et smukt og uforglemmeligt syn som er hele turen værd.

I Stes. Maries-de-la-Mer parkerede vi bilen på den store P-plade lige før centrum, og efter en tur gennem byen gik vi en længere tur langs promenaden og nød synet af sejlerne på det sommerblå Middelhav, før vi kørte tilbage til campingpladsen for at pakke telt sammen og gøre klar til afrejse næste dag.

Heldigvis havde vi kontanter nok til at betale for opholdet, og med en kedelig oplevelse rigere forlod vi pladsen, efterladende en mopset lejrchef som var tydelig fornærmet over at vi havde tilladt os at anmelde tyveriet.

Pont d'Arc var også en af de seværdigheder vi havde læst om. Vi havde talt med en campingchef på en rejsemesse i Bella Centeret en måned tidligere, som skamroste sin plads med hensyn til handicapfaciliteter. Det var med stor forventning vi kørte op i baglandet. Området her ændrede karakter efter Pont st. Esprit. Naturen blev mere vild og hedeagtig og med det som vi senere altid har forbundet med "Provenceduft".

Pladsen lå godt, med god udsigt til bjergene, men de så højt roste toiletbygninger var slet ikke færdige. Handikaptoliet var fyldt med byggerod og vaskerummet var ubrugeligt. Da vi konfronterede chefen med hans løfter, måtte vi endnu engang stifte bekendtskab med den klassiske, franske undskyldning. Hvor han bare stod med himmelvendte øjne og slog opgivende ud med hænderne.

I dette område, og ofte helt ned til floden, ligger der mange gode campingpladser. Flere med virkelige fine handicapfaciliteter.

Vi skulle have fundet en bank og have overført kontanter fra Danmark. Og da det var onsdag før påske var vi nødt til at blive her mens pengene blev overført. Landsbyen var meget lille og den nærmeste bank var i Bourg st. Andeol. Vi nød den pragtfulde udsigt på vejen ned til byen, og fandt også banken. Her stødte vi på de sædvanlige sprogproblemer. Endelig fandt man frem til en ganske ung bankassistent som havde haft engelsk i skolen. Men ak, hans sprogkunnen var begrænset til: "Yes Sir" og "No Sir", og det kom vi ikke så langt med. Jeg sad og måtte lave en bedre tegneserie for den stakkels fyr, før han blev nogenlunde klar over hvad det hele gik ud på. Han lovede vist nok at undersøge hvordan man lavede sådan noget svært noget, og så kunne vi ellers komme tilbage efter påske.

Der var et kæmpemarked i Bourg, med alt hvad hjertet begærer, -og lidt til. Vi gik og nød den fremmedartede atmosfære i varmen mens vi lod tankerne glide komplementerende til vores effektive bank derhjemme i Danmark.

Vi benyttede ventetiden i påskedagene til at køre rundt os på seværdighederne. Første tur gik til Vallon Pont d'Arc og videre til Pont 'Arc for at se denne naturskabte klippebro. Stod en tid og så hvordan kano- og kajaksejlerne kæmpede mod strømfaldene. Der var ikke ret mange der mestrede kunsten. De fleste sejlede baglæns eller sidelæns med der resultat at de sad fast mellem klippestykker og sten, hvorefter strømmen væltede dem. Vandet var tilsyneladende iskoldt og det skabte stor moro hos de heldige, når de

andre måtte vade i land for derefter at vride vandet ud af tøjet.

Turen var så betagende smuk at vi kørte samme vej tilbage skønt vi flere gange måtte holde tilbage for cykelryttere der i sand dødsforagt kom drønende ned ad de snoede og stejle bjergveje. Vær opmærksom på, at i Frankrig gælder almindelige færdselsregler tilsyneladende ikke cykelryttere. De har efter egne meninger, altid forkørselsret.

Her fra Ardèche- kløften er der mange udflugtsmuligheder. Vi kørte bl.a. en skøn tur op over St. Montant, videre mod N86 langs Rhone og til Viviers hvor vi parkerede højt oppe bag kirken. Her kunne vi sidde og se ned over det omliggende landskab og lystbådehavnen på den anden side af floden, mens vi spiste vores medbragte frokost. Senere kørte vi vestpå over St. Alban og St. Thomé. Da vi kom til Valvignères måtte vi lige en tur op på toppen for at nyde udsigten i 493 meters højde. Her kørte vi på en ganske smal og snoet vej helt ude på afgrundens rand med en ganske betagende udsigt. Oppe på toppen måtte vi have kørestolen frem og gå en tur for rigtigt at nyde naturen og udsigten, og derefter gik det stejlt ned igen samme vej.

Vi havde hørt om en vinbonde i Intrac, så vi blev nødt til at standse og købe nogle flasker med hjem.

Vejen hjem over Lafare og Gras var ganske smal og hullet, dårligt nok meget mere end et par hjulspor og med de dyre dråber bagi gjaldt det om at køre forsigtigt.

Om lørdagen tog vi til Pont St. Esprit for at gå på marked. Det var en overraskelse for os, at et marked kunne være så stort. Vi gik der hele formiddagen, og nåede ikke igennem hele området. Her var det hele. Levende hundehvalpe, ænder, smågrise, tøj, smykker, frugter og mad i enhver afskygning.

Franskmændene er utrolig hjælpsomme og venlige, men de jokker rundt på markedet som om de havde bind for øjnene, så det var en trættende tur at gå med kørestolen og hele tiden være agtpågivende for ikke at køre alt for mange ned.

Efter sådan en tur var det rart at komme hjem i solen, og her komponerede jeg det der lige siden har været vores franske specialitet: Én del Pastis, én del Grenadine, eller anden frugtsaft og tre dele vand. Er du mere til smagen af tandpasta, så gør som franskmændene, erstat grenadinen med mynte. Eller som de lokale drikker den på caféerne: En del pastis og fire-fem dele isvand.

Vi drikker kun vand fra flasker når vi rejser, der er mange der drikker postevandet, men vi tør ikke risikere en maveomgang.

Tirsdag efter påske tog vi igen til Bourg St. Andeol for at få overført penge fra Danmark. Den samme ”engelsktalende” ugersvend skulle hjælpe os. Det lykkedes for os at låne telefonen og komme i forbindelse med vores danske bankrådgiver. Hun lovede at pengene ville være hos os samme eftermiddag, så vi var temmelig lettede da vi kørte tilbage til pladsen.

For at være på den sikre side, ventede vi til næste dag med at køre i banken, men pengene var ikke kommet. Nu var gode dyr rådne, vi var ikke interesserede i at blive på denne plads, men vi kunne ikke forlade den før vi havde fået penge til at betale for opholdet. Først efter fire dages venten var pengene overført. Der gik kun få timer med at få beløbet overført fra Danmark til hovedsædet i Dijon. Men fra Dijon og til filialen i Bourg var man fire dage om det.

En af dagene mens vi sad og spiste frokost, lød der høje skrig fra sanitetsbygningen. Det var en fliseopsætter som ved et uheld havde stukket sig i håndledet. Jeg kunne på afstand se hvor meget blodet sprøjtede, så jeg greb nødhjælpstasken fra bilen mens jeg løb derover. Manden var totalt i panik over alt det blod, så det var svært at få lagt et trykkompres, og få standset blødningen. Det varede længe før det lykkedes at få kontakt med lejrchefen for at få tilkaldt en ambulance. Da han endelig fik ringet, fandt han ud af at det nok var hurtigere at bringe den sårede over til brandstationen hvor der var et frivilligt beredskab. Det var svært at bevare et konstant tommelfingertryk mod mandens beskadigede pulsåre, samtidig med at vi skulle ind på bagsædet af en bil, men det lykkedes dog.

Da vi få minutter senere ankom til brandstationen, oplevede jeg det paradoksale, at brandmændene først skulle have uniformer på, før de ville overtage patienten og køre ham på hospitalet. På det tidspunkt havde jeg for længst fået krampe i begge tommelfingre af at trykke, så det var nok ikke helt stueren tale jeg fik afleveret, over det, som jeg opfattede som unødvendigt smøleri.

Men alt endte godt. Manden kom tilbage til pladsen efter et par dage, og jeg blev resten af tiden tituleret "monsieur docteur" af ham.

Turen langs Ardèche fra Vallon-Pont-d'Arc til St. Martin er så smuk, nogle steder kan man klatre op på klipperne over vejen og nyde udsigten, og langs vejen er der små holdepladser hvor man kan stå ud og nyde synet ca. 300 meter lodret ned mod det brusende vand i floden. Men pas på med at efterlade værdigenstande i bilen. Mens vi var der, skete det flere gange at unge mennesker smadrede ruden i en bil, tog værdierne og forsvandt på knallert ad de små stier. Bunker af glasskår fra bilvinduer talte også deres tydelige sprog på de små holdepladser.

Vi havde en aften været til foredrag og omvisning hos den lokale vinbonde som boede lige ved siden af campingpladsen. Det var spændende og lærerigt at følge processen fra den spæde vinstok bliver plantet, og til den færdige vin er kommet på flasker. Vi fulgte det hele på lysbilledshow og desuden var vi rundt på gården for at se maskiner og inventar som gav et godt billede af den komplicerede vinfremstilling.

Sidst på aftenen var der prøvesmagning, og da jeg havde smagt mig igennem et antal glas af de ædle dråber, var jeg glad for at jeg havde en kørestol at støtte mig til da vi skulle gå hjem. Sådan en aften kan man bruge megen tid på at diskutere om man kan blive straffet for at gå promillegang med kørestol på stierne på campingpladsen. Og hvem er det der er fører af stolen? Er det skubberen eller brugeren? Og hvis det er brugeren, kan hun så som straf, få lov til at gå hjem?

Naturligvis må man påregne at temperaturen bliver lavere, jo højere op i højlandet man kører. Og især i ydersæsonerne hvor vi camperer, må vi være forberedte på enkelte dage med dårligt vejr. Mens vi lå her ved Ardèche fik vi vores andel af regnvejr. En nat vågnede vi ved bulder og brag. Et voldsomt tordenvejr med regn og hagl rullede frem og tilbage over pladsen hele natten. Om morgenen måtte vi have el-varmeovnen kørende på højeste effekt for at få varme i vognen. Lejrchefen var rundt på pladsen og advare mod skybrud. Der var alarmberedskab i områderne omkring os.

Regnvejr fortsatte og da der også brød en meget smitsom influenza ud, så næsten alle campisterne på pladsen var sengeliggende, syntes vi nok det var på tide at komme af sted.

Da vi nu havde fået kontanter tilsendt, så vi kunne betale for opholdet, var det bare om at få pakket. Problemet var nu at alt var drivende vådt af den vedvarende regn. Men en morgen klokken 04.30 vågnede jeg ved stilheden. Det buldrede ikke så voldsomt på taget nu, så det var med at komme op og få pakket teltet sammen i nogenlunde tørvejr.

Så snart kontoret åbnede fik vi afregnet, (undskyld udtrykket), og begav os på vej nordover ad N7.

Nu havde vi set nok på kortet til at vi var helt sikre på at vi kunne finde gennem Lyon og komme ud på N83. Men træerne vokser som bekendt ikke ind i himmelen. Vi kom ikke ud i N83, men derimod kom vi ind i en tilsyneladende endeløs tunnel. Og igen var vi på vej mod Paris. Vi måtte ind på en parkeringsplads og efter at have set en ekstra gang på kortet, fandt vi en smal vej mod Bourg-en-Bresse, over Trévoux og Chatillon.

Pladsen i Bourg-en-Bresse er en ideel transit plads. Nem at komme ind på, og med de nødvendige faciliteter. Supermarkedet ligger i gå afstand fra pladsen, og da vi havde fundet os et par gode bøffer kunne vi i nogenlunde tørvejr nyde resten af dagen.

Da vi kom til Obernai skinnede solen, og vi benyttede det gode vejr til at få gennemtørret forteltet inden vi skulle hjem og pakke det ned for vinteren.

På vej op gennem Tyskland kørte vi ind i et meget voldsomt tordenvejr. Det regnede så meget at vi i perioder ikke kunne se baglygterne på bilen foran. I sådan en situation føler man sig meget sårbar,

for holder man sin hastighed, kører man i blinde, og sætter man farten ned risikerer man en påkørsel bagfra. Heldigvis klarede det op efter en halv times tid, og da vi holdt pause umiddelbart før Friedland, med udsigt over floden og med markerne dækkede af nyudsprungne hvidtjørn, var alt lutter idyl.

Efter denne første lange tur, (4430 km.) havde vi fået forstærket lysten til nye campingoplevelser, og mens forårsarbejdet i haven ventede, var vi allerede begyndt at drømme om hvad næste tur ville bringe.

Så er sommeren på retur. Det er sidst i september måned og vi tror at vi har fundet den helt rigtige plads. Denne gang skal vi tre af sted. Efter at vi havde været uden hund i flere måneder blev familien forøget med en Belgisk Hyrdehund i foråret. En farlig vagthund på seks måneder hvor den største risiko for potentielle tyveknægte er at blive slikket ihjel hvis de kommer inden for rækkevidde.

Også denne gang overnattede vi i Seesen, og nu var det skabt tradition for aftensmaden: Forloren skildpadde og et glas rødvin. Nu havde vi virkelig styr på tingene, vi fandt frakørsel 74 mod Friedland – Eschwege uden besvær og kørte også denne gang den smukke tur langs Werra floden. Overvældede af vores fantastiske evne til at finde rundt, og vores tro på at vi nu kunne det hele nåede vi til Obernai, for der at blive afvist på grund af hunden. Vi havde på de tidligere ture set både hunde og katte på pladsen, men nej nu var det forbudt. Vi måtte videre for at finde en anden plads, og efter et blik i guiden fandt vi en i

Colmar. Vi havde stadig ingen problemer med ruten, troede vi, for vi havde jo kørt denne vej tidligere. Men ak og ve, Franskmændene havde åbnet en ny motorvej her, og hvor vi troede vi kørte på N83, var vi nu, uden vi vidste det, inde på den nye rute. Og øst om Colmar hvor vi troede vi kom vest om. Der gik en rum tid før det gik op for os hvorfor bynavnene ikke passede, og hvorfor vi ikke kunne finde den rigtige frakørsel til centrum. Da det ligger uden for mine evner at lave en u-vending med campingvogn midt på motorvejen, som min ellers så fornuftige hustru foreslog, fortsatte vi mod syd. Ingen campingskilte og ingen benzintank på strækningen. Og mens jeg sad der i det blide lys fra kontrollampen som indikerede, at vi kørte på de sidste dråber i tanken, fortalte jeg så følsomt som jeg nu kunne, at hvis Conny ikke fandt et campingskilt meget hurtigt, så ville hun snart komme til at vælge mellem campingvognen og mig.

Til alt held for mig slap jeg for at blive vraget til fordel for en lille campingvogn, for det frelsende skilt dukkede op i sidste øjeblik. En motorvejsfrakørsel viste mod Munviller ved Mayenheim. Og efter en længere tur ud ad en dårlig markvej fandt vi Camping de la Thur. Godt gemt ude på landet ved en meget lille landsby som tilsyneladende bestod af et par huse og en lygtepæl. Fordelen var at en overnatning incl. en hel liter rødvin kostede ca. 40 kr. Men jeg vil absolut ikke anbefale disse ”toiletter” til handikappede.

Næste morgen var der så kraftig tåge at vi ikke kunne køre ud af pladsen, men måtte vente til solen fik magt op ad formiddagen. Vi havde fået anvist en benzintank i Mayenheim, men da vi omsider fandt den, førte de ikke blyfri benzin, så vi måtte videre til Ensisheim.

Her fik vi for første gang revideret vores opfattelse af hvad vi havde hørt om franskmændenes reserverthed over for fremmede. Da vi spurgte en mand om vej, sagde han straks. ”Vent lige lidt, så kører jeg i forvejen og viser jer vej til supermarkedet hvor de har en tank”. Det er en venlighed som vi ofte siden har oplevet i Frankrig.

Campingpladsen vi kørte efter, var i Baume les Dames tæt på N83 og lige på flodbredden. Pladsen er meget smukt beliggende med skovklædte bjerge og Doubs floden med små vandfald. Kanalen med sluser gør at flodpramme og lystbåde kan sejle uhindret forbi, få meter fra forteltet.

Da vi kom, var der kun få vogne på pladsen, men det var jo også ydersæson. De andre campister fortalte at vi bare kunne indrette os. Lejrchefen kom nok i løbet af aftenen, så i løbet af få minutter var teltet slået på og vi sad henslængt med en kop kaffe i det skønneste solskin.

Toilettet kan kun forceres på krykker, ikke med kørestol.

Da vi dagen efter var inde og besigtige byen, troede vi først ikke der var andet end smalle del som ligger ud til N83, men da vi havde stillet bilen på supermarkedets parkeringsplads og gik væk fra hovedvejen, viste det sig at der lå den skønneste, idylliske gamle bydel her. Samtidig med at vi kom ud for kirken, kom der et begravelsesfølge ud. Der var så mange mennesker at man skulle tro det var et kejserligt medlem der var gået bort, men alle i følget var tilsyneladende glade og lykkelige. Alle var smilende og pjattede og i overstadigt humør, så vi var kede af at vi ikke kunne gøre os så forståelige at vi kunne få en forklaring på, hvem der dog havde glædet så mange mennesker ved sin bortgang.

Ved floden var der naturligvis de allestedsnærværende lystfiskere. Selv om der tydeligvis var både foreller og andre større spisefisk her, sad disse fiskere som de gør ved ethvert vandløb i Frankrig, med brødkrummer og andet fnuller som madding, og ventede på at småfisk, på længde med en halv lillefinger, skulle bide på.

Vi har ofte talt om at det nok er en flugt fra børneskrål og opvask, der gør at alle disse mænd sidder time efter time, flegmatisk stirrende ud over vandet, uden at fange mere end der kan være i en kaffekop. Men jeg har dem mistænkt for at snuppe en lille en på øjet i ventetiden.

Syd for Besançon, nær Ornans ligger der en præhistorisk dyrepark. "Dino-Zoo" hvor der er mulighed for at følge historiens udvikling, lige fra Trilobitter til menneskehedens forfader, den oprejste, tobenede forbindelse mellem dinosaurerne og mennesket. Alle figurer er i naturlig størrelse og stierne i parken leder én gennem et smukt terræn, mens man gennemlever hele æraen. Terrænet er lidt vanskeligt på grund af niveauforskellene, men på trods af stigningerne absolut kørestolseget

Er man til grotter og underjordiske lysshow, ligger Frankrigs største grotteanlæg, Gouffre de Poudrey lige på den anden side af N57. Her skal man imidlertid ikke tænke på at komme ned hvis man er kørestolsbruger. Men der er et imponerende lys- og musikshow hernede som varer ca. 45 minutter.

Efter at have nydt frokosten kørte vi videre for at opleve Source de la Loue. Den gamle bydel i Ornans er malerisk med de gamle huse

der spejler sig i vandet, og er da også brugt som motiv af utallige malere.

Vejen mod syd fører langs "Gordes de Nouailles" hvor floden løber dybt nede i kløften. Her skal man også huske at standse hvor det er muligt for at nyde udsigten og den enestående natur.

Efter en formiddag i dejlig solskin slog vejret pludselig om, og vi kørte det sidste stykke i regnvej, men samtidig med at vi kørte ind på parkeringspladsen brød solen i gennem igen.

Stien hen til vandfaldene var dårlig og meget stejl og da der lå store kampesten det allersidste stykke, måtte jeg opgive at køre Conny de sidste meter hen til vandfaldet. Sød som hun er, lovede hun at hun ikke ville gå nogen steder mens jeg gik med hen for at forevige sceneriet med videokameraet.

Vandfaldene er en kæmpeoplevelse. Ud af et hul i klippesiden, 5 –6 meter højt og omkring 11 –12 meter bredt kommer floden fossende og fortsætter derefter ned ad tre vandfald. Larmen fra vandfaldene er øredøvende, men den visuelle oplevelse er helt fantastisk.

Da vi kom tilbage til campingpladsen var de fleste af vognene kørt. Vi kikkede på hinanden og følte os lidt alene, og Conny spurgte ” Kan det mon have noget med vejret at gøre”? Men solen skinnede og jeg sagde at vi jo altid kunne køre videre en af de næste dage hvis vi syntes. Vi havde det da godt her.

Ak ja, hvor længe var Adam i Paris? Klokken halv to om natten vågnede vi ved et voldsomt tordenbrag ledsaget af et blæsevejr der væltede forteltet. Endestykkerne af teltet blafrede skiftevis op på for- og bagenden af campingvognen.

Hunden lettede fra sit tæppe og landede i ét spring mellem os oppe i sengen. Og mens jeg svagt hørte Connys ”Hvad sagde jeg”! styrtede jeg ud i uvejret, helt bogstaveligt i bar røv og regnjakke. Blæsten havde smidt rundt med alt i forteltet. Kørestol, stole og bord lå ude i regnen, teltstænger var bøjede. Jeg følte mig virkelig som en kaptajn i havsnød på en synkende skude på et stormpisket ocean, hvor jeg måtte prøve at få styr på de blafrende klude. I Frankrig regner det ikke med skomagerdrengene men med hellebarder, og det mærkede jeg tydeligt. Regnen stod ned i tykke stråler, mens jeg efter bedste evne fik slået ekstra pløkke i og sikret teltet nødtørftigt.

Næste morgen fik jeg rettet teltstænger, pakket telt sammen og læsset vognen. Heldigvis var der ikke sket større skader, teltstængerne var af metal og kunne rettes uden problemer. Alt var snavset og pløret efter regnen, men efter lidt vasken og tørren var vi klar til afgang. Vi var den sidste og eneste vogn på pladsen nu, så de andre har nok været forberedte på uvejret.

Denne gang ville vi prøve Colmar. Vi havde set i campingguiden at pladsen skulle ligge 200 meter fra centrum. Så vi startede naturligvis med at lede midt i byen, men efter at have spurgt om vej nogle gange, blev vi vist mod den østlige side af byen, ad vejen der går til Freiburg. De 200 meter det var beskrevet var fra midten af Harburg Wihr, en forstad til Colmar. Igen var der en behjertet sjæl der kørte i forvejen og viste os vej.

Pladsen ligger direkte ned til Ill floden, så også her er der mulighed for at placere campingvognen sådan at der er rislende vand lige uden for døren. Der er kun få hundrede meter op til indkøbsmuligheder, men det tager næsten en halv time at gå til Colmar centrum., hvor man i ro og mag kan gå og hygge sig, og bruge time efter time blot med at udforske hele området med gågader, smøger og små pittoreske pladser. Og som tidligere omtalt, skal og må man nyde området omkring ”Petit Venice” hvor blot det at sidde på en bænk og indhalere atmosfæren, er en oplevelse i sig selv. Synes man det er for langt at gå til centrum, er det nemt at tage bilen til et af supermarkedernes parkeringspladser, og så gå resten af vejen

Toiletbygningen ligger lidt højt, og kørestolen kan ikke komme helt ind på handikaptoiletet. Pladsen i Colmar ligger centralt for udflugter. Turen op forbi Munster til Col de la Schlucht er også en oplevelse. Vi fik selv en ekstra oplevelse da hunden bag i bilen for første og eneste gang blev køresyg. Her oppe på toppen af Vogeserne er der over alt en fantastisk udsigt, og det er ikke nødvendigt at stå af og gå for at opleve naturen men det forstærker absolut oplevelsen.

Eventuelt kan man fortsætte ad Route des Crêtes til Col du Bonhomme og hjem over Kayserberg, eller tag en afstikker fra Bjergåsruten til Lac Noir og Lac Blanc, og gå en tur langs disse idylliske søer. Navnene er fremkommet af de henholdsvis lyse og mørke farver på klipperne i bunden af søerne.

Det tager kun få minutter i bil til småbyerne Eguisheim, Turckheim og Kayserberg. Hvis man ikke tror på storken så kan man blive omvendt her. Forskellige foreninger til storkens bevarelse har etableret deciderede storkebørnehaver flere steder i Alsace, og i småbyerne her er det en dagligdags oplevelse at møde storke.

Ribeauville og Riquewihir på vinruten ligger også indenfor en kort køreafstand, men de er efter vores mening ofte for overrendt af turister, og her er bestemt heller ikke nemt at gå med kørestol, men om efteråret er der mulighed for mange skønne oplevelser når der høstes druer.

Er man til krudt og kanoner, ligger det et af Maginot-liniens fæstningsværker ved Marckolsheim, hvor der nu er oprettet et museum med krigsmateriel fra anden verdenskrig. Denne bunkers som efter tyskernes besættelse blev besøgt af Adolf Hitler personligt, fordi der herfra blev ydet en så stor modstand.

Efter at jeg havde set alle disse franskmænd med deres fiskestænger, havde jeg på denne tur selv medbragt en fiskestang, for ikke at blive forvekslet med en indfødt, satte jeg mig i en magelig stol med en god bog, mens jeg lod et flåd med en hjemmelavet flue ligge ude i flodstrømmen. Det blev ikke til meget læsning, for efter få minutter bed den første karpe på, og få øjeblikke fangede jeg en til. Jeg havde også taget den lille røgovn med, og et par varme nyrøgede karper er ikke det værste man kan få til frokost.

På hjemvejen fra denne tur oplevede vi et af de, heldigvis sjældne tilfælde hvor vi kom til at holde i kø i lang tid. Ved Hamburg var der vejarbejde og trafikken var gået totalt i stå. I ca. halvanden time holdt vi stille i bagende varme, mens den ene bil efter den anden kørte ind i nødsporet med kogende kølevand.

Hvis man er handikappet er der mulighed for at komme til at holde lige ud for elevatoren på færgen, hvis man oplyser det ved billetkontrollen. Og de få gange vi har haft brug for det, har færgepersonellet været meget hjælpsomme.

På denne tur havde vi kørt næsten 3000 kilometer.

Denne vinter er gået med at kikke efter en lidt større campingvogn. På vores foregående ture har vi måtte konstatere at toiletforholdene på pladserne ikke altid er lige handikapegnede, derfor har vi undersøgt markedet med henblik på en lille vogn med toiletrum. Da vi stadigvæk kører med den lille Punto, er vi nødt til at koncentrere os om campingvognens egenvægt.

Men en vogn med lav vægt og toilet er meget svær at finde. Private annoncer og tilbuddene fra diverse caravanforhandlere blev undersøgt og studeret. Og så pludselig var den der.

En Adria 400 TF. To år gammel. Egenvægt 600 kg. og totalvægt 800 kg. Netop hvad vi kan trække.

Indretningen er ikke helt som ønskelig. Der er en stor spånplade hængslet på bagvæggen, som kan slås ned til dobbeltseng, men nedslået fyldt den næsten hele gulvarealet og forhindrer adgangen til toilettet.

Der er en god, stor siddegruppe i forenden, som kan omdannes til en dobbeltseng der er temmelig bredere end vi er vant til, og en mindre siddegruppe i bagenden, så den ekstra dobbeltseng har vi ikke brug for. Til gengæld kunne vi godt bruge noget mere skabsplads, så denne klap-ned seng blev pillet ud og jeg fik forhandleren til at skaffe en original vægplade hjem fra Adria fabrikken, og gik i gang med ombygning af vognens bagende. Resultatet blev et lækkert underskab, hvor der blev plads til stole, hynder og bord. På pladen der blev plads til kaffemaskine, bordovn m.m., og ovenover igen fire overskabe.

Jeg nåede lige at blive færdig med ombygningen midt i marts, og måtte løbe lidt hurtig da der skulle pakkes til forårsturen. Den nye vogn pakkede jeg som jeg plejede at gøre med den gamle. Men da jeg kontrollerede vægten om morgenen, var kugletrykket over 90 kg. og ikke ca. 65 kg. som det burde være. Jeg måtte pakke temmelig meget om, og kom af sted en time senere end planlagt. Alligevel nåede vi til Seesen kl.18.45 hvor vi kørte ind på rastepladsen og overnattede.

Næste morgen kunne vi konstatere at den nye vogn var godt isoleret. Vi vågnede op til 10 cm. sne på taget og kraftigt isslag. Da der jo ikke er el-tilslutning på motorvejs-rastepladsen, havde vi ikke varme i vognen., alligevel havde vi ikke frosset.

For at undgå at køre bykørsel gennem Strasbourg, drejede vi fra A5 ved Baden-Baden, og ad D4 mod Frankrig. Ad denne vej følger man motorvejen gennem Strasbourg, og slipper delvist for bykørsel.

Sidst på eftermiddagen ankom vi til Colmar , lidt skuffede over temmelig lave temperaturer.

Næste dag tog vi os en fridag, hvor vi gik ind til Colmar, og nød at være turister i den gamle bydel. Især vores hund Hera, som nu var et år gammel, nød det. Den må have set tilpas farlig ud, for alle de små tutte-nuttede skødehunde vi mødte, blev straks løftet op i strakte arme når vi passerede dem. I Frankrig er man ikke vant til at større hunde som vores Belgier er familiehunde, og det at den kan gå pænt ved siden af kørestolen vækker beundring og opmærksomhed. Og naturligvis er det en rar måde at komme i kontakt med folk på.

Efter en hviledag kørte vi ad N83 mod Belford, hvor vi denne gang tog på motorvej A36 til Besançon.. Her kørte vi igen ind på N83 som vi fulgte til Bourg-en-Bresse. Campingpladsen ligger i den nordlige del af byen, i forbindelse med friluftsbadet. En ganske udmærket og billig transitplads, nem at finde og nem at komme ind på. Men problemet er her, som så mange andre steder, at når vi kører så tidligt er pladsen ikke altid åbnet endnu. Denne gang ankom vi den 2. april, netop som de havde åbnet, og efter en hurtig tur op i supermarkedet som ligger tæt på pladsen, var vi klar til at hygge os med aftensmaden.

Næste dag gik turen ned gennem det smukke vådområde før Lyon. Her skal man også holde øje med fuglelivet, for der er virkelig meget at se for den som ikke hele tiden skal have blikket rettet mod kørebanen.

Denne dag lykkedes det at komme uden om Lyon uden problemer. Vi fulgte motorvejen (Rocade Øst) uden om Lyon og kørte fra motorvejen i Vienne og videre ad N7 langs Rhone. En meget smuk strækning.

Solen kom naturligvis frem da vi nåede Montelimar, men senere slog vejret om igen og det blev blæsende og koldt. Ved Orange var blæsten blevet så kraftig, at jeg måtte sætte farten væsentlig ned.

I Orange kørte man tidligere under der gamle romerske triumfbue, men nu er vejen ført uden om som en rundkørsel, men man kører stadigvæk så tæt på at man kan nyde synet af dette gamle spændende bygningsværk.

Da vi holdt den sidste pause, og Conny skulle på toilettet i campingvognen, stod jeg og frøs som jeg ikke havde frosset hele vinteren. Og det på trods af at jeg havde taget stor vindjakke og halstørklæde på igen.

Hvor dum kan man være? Køre 1800 kilometer for at stå på en fransk rasteplads og hundefryse.

I Avignon kørte vi ad ringvejen mod Nimes og derefter sydpå over Chateaufort ad D571.

Til venstre i første rundkørsel i byen og så er der skiltning. Der er tre pladser i St. Remy de Provence, alle i rimelig afstand af centrum. Vi havde valgt "Camping Pegomas" fordi den lå i landlige omgivelser og kun 5-7 minutters gang ind til centrum. Men handicapfaciliteterne er væsentlig bedre på Mas Nicolas og især på den helt nyanlagt Monplaisir, som dog ligger noget længere væk fra centrum.

Pladsen var lige så god som beskrevet. Dejlige høje bambushække som giver fuldentt læ. Blomstrende hibiscus- og syrenhække opdeler pladserne, og sanitetsforholdene er OK, undtagen handikaptoliet. Her er døren indadgående med det resultat, at når kørestolen først er kommet ind, er døren vanskelig at lukke. Da der samtidig manglede støtter og håndtag, var det ikke særligt handikapegnet. Da vi gjorde opmærksom på manglerne, blev der dog monteret håndtag på væggen som lettede forholdene noget. På trods af at forholdene her ikke er optimale, er det den plads vi synes bedst om.

Allerede dagen efter vores ankomst brød solen frem og vi kunne her den 4. april, starte opholdet med at nyde morgenkaffen udenfor i den skønneste varme.

Før vi kom havde det regnet i to uger, med blæst og kulde. Tyskerne på nabopladsen, som kørte i et lille folkevognsrugbrød uden faciliteter, fortalte at de havde måttet tørre og varme børnene med moderens hårtørrer, og nu sad vi her med 23 - 25° i skyggen.

Vores naboer på pladsen var et belgisk par. Manden kom og viste Conny en nyindkøbt kogebog som desværre var på fransk. Men manden ville oversætte en opskrift som Conny forelskede sig i, til engelsk. Og denne hyrdegryde kom i oversættelse til at hedde "Gryderet lavet på kvæghyrde". Og den smager simpelthen fremragende.

Den første dag på en ny plads, går oftest en til en tur på turistkontoret for at hente informationer om omegnen og seværdighederne. Her viste sig en guldgrube af muligheder. St. Remy er centralt beliggende for ture til Avignon, Arles, Nîmes, Camargue, Le Baux-de-Provence og hele kyststrækningen mod syd.

Den gamle bydel som ligger indenfor ringvejen, er hyggelig og typisk provençalsk. Skønne smalle snoede gader og smøger med pragtfulde gamle huse. Naturligvis er der kantsten, men byen er nem at færdes i med kørestol.

Vi måtte en tur mere til Camargue. Vi havde nu læst at turen på østsiden skulle være den smukkeste, så madkurven blev pakket og vi oplevede igen dette pragtfulde naturområde. Belysningen var helt enestående, små lette skyer der reflekteredes i vandet og et helt utroligt farvespil.

Det meste af vejen er ganske god, men det sidste stykke ud mod fyret ved Beaudue er ubehageligt at køre på, med store huller og en masse store løse sten. Men her nåede vi helt ud i flamingoernes paradis. Flere steder var lagunerne helt lyserøde af snadrende flamingoer som går ganske tæt på vejen.

Umiddelbart syd for St. Remy ligger den romerske udgravning "Glanum", hvor der er mulighed for at studere hvorledes disse romerske byer var indrettede. På den anden side af vejen ligger en triumfbue og et mausoleum, også fra romersk tid.

Vi fortsatte ad D5 mod les Baux, hvor vejen snor sig op til denne ørnerede by som er beliggende helt oppe på klippetoppen. Fra gammel tid var bysamfundet her en uindtagelig fæstning (næsten) på grund af sin høje beliggenhed.

Her herskede lensherrerne over Provence og

middelhavskysten, og på Le Baux historiske museum kan man opleve fæstningens turbulente historie. Ja selv modeller af de middelalderlige belejringsmaskiner kan ses her.

Nu er stedet alt for overrendt af turister, men naturligvis er stedet spændende. De ret stejle gader heroppe gør det dog lidt vanskeligt at gå med kørestol, men gør det alligevel for at opleve den formidable udsigt der er heroppe fra.

Vi tog D5 tilbage igen, fordi vi ville opleve udsigtspunktet ved Caume i Alpillerne. Vi havde ingen problemer med at finde parkeringspladsen, men der var sat bom for vejen videre op. Sikkert på grund af brandfaren, så vi besluttede at gå op til toppen. Efter en lang, anstrengende og meget varm tur op gennem skoven måtte jeg erkende at vejen var for stejl, især fordi det er langt mere anstrengende at gå ned igen, fordi kørestolen trækker så meget og lægmusklerne bliver så belastede. Før vi tog hjemmefra, havde vi aftalt at mødes med vores gode venner i l'Isle-sur-la-Sorgue som ligger øst for Avignon, på N100. Vi ville have kørt ad ringvejen udenom Cavaillon, men på grund af en trafikulykke blev vi ledt ind gennem centrum af politiet.

Vi kom ud på D938 igen, den fører lige ind til l'Isle-sur-la-Sorgues centrum. Derfra kørte vi ad N100 i retning af Apt, og lidt udenfor byen ligger campingpladsen på venstre side af vejen.

Lejrchefen som er en jovial bamse, prøvede efter bedste evne at byde velkommen på dansk, men det var så uforståeligt, at jeg måtte give ham et intensivt danskursus mens vi var der. Goddag, farvel og tak, samt hvordan går det, var hvad han mente han behøvede.

Her var placeret en stor container der var indrettet til handicap toilet og – bad. En lille stigning op mod døren, men alt fungerede fint.

Pladsen er idyllisk beliggende, lige ned til Sorgue floden. På en lille ø ude i floden går geder og løse heste og græsser og en lille bro fører over floden til et dejligt stort græsareal, med masser af muligheder for gåture.

Ud langs landevejen og med bag campingpladsen er der asfalterede stier, og der er rig mulighed for at færdes med kørestol i området.

Turen ind til byen kan man gå på under en halv time, og går man over broen og følger floden det sidste stykke er turen meget smuk. Byen er meget flot med en mængde flodarme og kanaler. Da byen er en tidligere driftig klædesindustriby, hvor man i fordums tid udnyttede vandkraften, har man ladet de gamle dekorative vandmøllehjul blive stående, så de udgør et idyllisk skue overalt. Det siges, at der har været 70 vandmøller i byen, som blandt andet har været benyttet til maling af korn og oliven.

I weekenden er hele byen omdannet til Provences største marskandiser- og antikmarked, så her er alle chancer for at gøre et spændende fund. Men også det traditionelle provençalske marked finder sted om søndagen. Og står man lige og mangler en hundehvalp med store brune øjne, eller en pattegris, eller måske noget helt andet som man slet ikke kan undvære, så behøver man ikke at gå forgæves fra markedet.

En af udflugterne herfra var en tur til Fontaine-de-Vaucluse. Sorgue-flodens udspring er et af naturens under. Efter at have opsamlet sit vand fra de omkringliggende underjordiske bifloder i kalkklipperne, bryder floden op af et hul i jorden som gør den til verdens kraftigste kilde, for derefter at styrte ned gennem klipperne som en brusende flod

Om foråret, hvor vi var der kunne vi se hvordan vandspejlet var hvælvet på grund af vandets tryk nedefra. Det er underligt at stå og se på en sø, og iagttage at vandet er højst på midten.

Det allersidste stykke op mod kilden er for ujævnt til kørestolsræs.

En anden fascinerende tur var til Gordes og videre til Roussillon. På parkeringspladsen umiddelbart før man når op til Gordes bør man standse og nyde udsigten op mod byen som ligger skarpt tegnet mod den blå himmel, næsten som en silhuet, med kirken og châteauet på toppen.

Roussillon kaldes også den røde by, på grund af okkerminerne i byens udkant.

Vi stillede bilen på parkeringspladsen og gik op til udsigtspunktet bag kirken. Herfra åbenbarer sig det skønneste panorama, især mod nord hvor Mont Ventoux ligger klart aftegnet med sine grønne vinmarker og sin hvide kalot.

I byens østlige udkant er der en sti til okkerområdet. Vi gik et stykke der ud af, og oplevede det overdådige farvespil, men belægningen var lidt for blød til at det var rart at gå med kørestolen.

I stedet satte vi os med en kold øl og en nyindkøbt baguette med skinke og nød udsigten ned over det solbeskinne Roussillon hvor plateauet med kirken strålede i lyset.

Da jeg en morgen kom hjem fra hundeluftturen kom lejrchefen med en invitation til en "petite fête". Hvad denne lille fest drejede sig om fik jeg ikke at vide, men vi skulle indfinde os ved kontoret klokken 11.30, og vi måtte meget gerne tage vores venner med.

Da vi ankom, var der dækket op på tre, meget flot dekorerede langborde, med alle tænkelige former for lækkerier. Det viste sig, at det var de nye handicapfaciliteter det skulle indvies. Hele bystyret og andre celebre honoratiores var mødt op, og da Conny var den eneste kørestolsbruger, var hun tilsyneladende æresgæsten. Der blev holdt taler som vi ikke forstod ét ord af, og selv om det var meningen at man selv skulle forsyne sig ved bordene, gik der 6-7 unge piger rundt og serverede for os. Da de fandt ud af at vi satte pris på lækkerierne, kappedes de om at komme med nye forsyninger, og stemningen blev ikke dårligere af, at hver gang de kom hen til vores bord, skulle de afprøve deres, ikke særligt perfekte skoleengelsk, hvilket affødte flere pudsige reaktioner.

Jeg måtte flere gange fortælle værten, at han ikke måtte skænke mere op for Conny, da vi ikke kunne forsvare at have en lettere påvirket person kørende rundt på pladsen, men fik hver gang at vide at det var mig der var skubberen, og det derfor var mig der måtte gå ædru hjem.

Én ting var sikkert, vi var hverken sultne eller tørstige da vi forlod festen, og det var godt der ikke var mere end ca. hundrede meter hjem til campingvognen.

Her fra pladsen er der mulighed for at besøge de typiske småbyer på Luberonkædens nordside. Oppede er malerisk, men uegnet for kørestolsræs. Jeg måtte alene op i den gamle bydel og fotografere mens Conny sad i bilen, Som i de fleste af bjergbyerne her, skal man op i nærheden af den gamle borggrube, eller op til kirken for at få den storslåede udsigt udsigt. Men så er resultatet også garanteret hver gang. Menerbes er velegnet for en gåtur. Her gik vi en dejlig lang tur rundt i byen og nød stilheden, atmosfæren og naturligvis den flotte udsigt. Bag kirkegården har man udsigt mod nord, ned over lavlandet, men med bjerge og småbyer i synsfeltet hele vejen rundt. Den hvide top på det allestedsnærværende Mont Ventoux reflekterer det gyldne sollys..

Videre mod øst ligger Lacoste og Bonnieux som bestemt også er et besøg værd. I Bonnieux og omegn har den engelske forfatter Peter Maile hentet inspiration til sine lystige skildringer af livet i Provence.

Fra Bonnieux kan man tage D 943 sydpå til Lourmarin og videre over bjergkæden, og aflægge et besøg i Silvacane klosteret der ligger på bredden af Durance floden.

På morgenturene med hunden var jeg ofte kommet forbi ørreddammene, der ligger lidt øst for campingpladsen. Vores venner var gået samme tur, og var kommet i snak med en gamle morlil der havde tilbudt dem at komme tilbage og købe ørreder. Om eftermiddagen gik vi alle fire ud for at købe aftensmaden. En lidt anderledes måde at købe fisk på, end den vi kender hjemmefra. Her pegede vi på den fisk vi hver især havde udset os, og den gamle kone svingede let og elegant ketsjeren og blandt hundredvis af svømmende ørreder plukkede hun netop den ud, som vi havde udvalgt os.

Min lille røgovn, som er fast inventar i campingvognen, levede op til alle forventninger, og inden længe bredte der sig en liflig duft af nyroget fisk over pladsen. Aromaen var åbenbart så tillokkende, at flere naboer kom for at se hvad vi lavede, og de fleste skulle hjem og købe en tilsvarende røgovn.

Kører man nordpå fra l'Isle-sur-la-Sorgue ad D 938, for at nyde en tur langs Dentellerne, kommer man først til Pernes-les-Fontaines. Gå en tur og nyd de mange brønde og springvand som har givet byen dens navn. De tre byporte er også et besøg værd.

Vejen rundt om Carpentras er lidt kringlet, men holder man øje med skiltningen, er problemerne overskuelige. Fra ringvejen i den nordøstlige side af byen, hvor D974 går mod Bédoin, kan man til højre se resterne af en akvædukt fra romertiden.

Tag D7 mod Beaumes-de-Venise, og efter en spadseretur i centrum, skal du køre tilbage til D7, hvor du finder vincooperativet ved den store rundkørsel

. Gå ind og lad passagerne prøvesmage det der efter vores mening er noget af det bedste vin der bliver produceret i Frankrig. Beaume-de-Venise er bedst kendt for sin søde hedvin, som bl.a. gør stor lykke når den bliver hældt over en eller anden slags frugt på racletten, men nyd også rødvinen fra området. Efter et par glas kan man ikke kun høre cikaderne, men også englens syng.

Har I plastikdunken med, kan I få den fyldt, men der er en også mulighed for at købe hvad hjertet begærer i flasker. Som noget forholdsvis nyt er der også mulighed for at købe 5 og 10 liters kartoner med tappehane. Fordelen her

er, at vinen ligger i en foliepose som krymper sammen eftersom man tapper af kartonen, således at der ikke kommer ilt til vinen. Holdbarheden er meget lang.

På vores videre tur nordpå besøgte vi flere af de kendte vinbyer, Gigondas, Vacqueras, Sablet og Séguret. Alle med hver deres særpræg, og alle med vingårde og – udsalg.

Mens vi holdt ved et vinudsalg i Gigondas, kom en formation jetjagere i meget lav højde, på øvelsesflyvning. Lige over hovedet på os startede de deres rød, hvide og blå røgfaner, mens de gik ind i et skarpt drej. Det var en lidt anderledes oplevelse her ude i naturområderne.

På trods af at lejrchefen insisterede på at vi skulle blive nogle dage mere, så vi kunne se de skønne billeder i lokalavisen af receptionen, måtte vi videre. Vi pakkede telt og øvrigt grej, og gjorde klar til at køre tidligt næste morgen. Dog blev afrejsen ikke så tidligt som planlagt. I løbet af natten kom et meget kraftigt stormvejr ind over pladsen. En stor gren rev sig løs af et af træerne og faldt ned over vores campingvogn dog uden at gøre skade. Fluenettet til taglugen var blæst af, det fandt jeg dog senere oppe på taget af vognen.

Vinden lagde sig igen, lige så pludselig som den var begyndt, til gengæld blev det meget tåget umiddelbart efter vi var startet. Da vi kom ud til N7 for at køre nordpå, var sigtbarheden og skiltningen så dårlig, at vi kom ned på den forkerte udfletning. Efter nogle kilometers kørsel begyndte vi at undre os over bynavnene og efter et kik på kortet blev kursen ændret 180°. Siden har vi haft et kompas i bilen.

Vi havde planlagt overnatningen i Bourg-en-Bresse som er en meget nem overnatningsplads. Vi tog Rocade Øst forbi Lyon og fulgte skiltene mod Bourg-en-Bresse. Hvad vi ikke vidste dengang var, at vi skulle være fortsat forbi skiltene helt til frakørsel 3, for at komme ud på N83. nu blev vi på motorvejen og kom naturligvis ind i byen fra den forkerte side. Da vi spurgte en mand om vej, forklarede han at vi skulle tilbage igen af den vej vi kørte på. Jeg var indstillet på at finde en plads jeg kunne vende på længere fremme, men manden gik ud på kørebanen, standsede trafikken fra begge sider så jeg kunne lave en u-vending her på indfaldsvejen midt i myldretiden. Jeg har ikke fantasi til at forestille mig samme situation i Danmark, men her foregik manøvren med store smil fra medtrafikanterne.

Brugte et par dage i Colmar til afslapning og samvær med gode venner fra Danmark som også var i området.

På hjemvejen overnattede vi på rasteplassen i Hannover Wulferode, og var hjemme næste dag efter en tur på 32 dage og 4247 kilometers kørsel. Og bedst af alt, en masse oplevelser og erfaringer rigere.

Vi synes altid det er rarere at komme hjem fra en forårstur end om efteråret. På denne årstid lokker haven, vejret er behageligere, temperaturen er højere og sommeren lurker lige om hjørnet.

Så har vi igen tilbragt en dejlig sommer hjemme, campingvognen har fået et velfortjent hvil, kun afbrudt af et par småture med børnebørnene. Men det er nu sidst i september, og igen tid til at pakke og vende næsen mod syd.

Denne gang skal vi til Dole. Her skal vi mødes med gode venner og sammen planlægge hvor vi videre skal hen.

Som vi nu plejer kører vi hjemmefra lørdag morgen for at slippe for den tunge lastbiltrafik ned gennem Tyskland. Når vi kommer til færgen viser vi handikapskiltet og personaler sørger så for at vi kommer til at holde ud for elevatoren. Ganske vist har vi været ude for færger hvor der skulle lægges ramper ud til kørestolen, og hvor pladsen har været kneben, men personalet har altid været hjælpsomme.

Vi overnattede på motorvejsrasteplassen i Seesen. Koldt og småregn så vi glæder os endnu mere til at komme ned og nyde varmen.

I løbet af natten kom en stor kølebil med en larmende kompressor og parkerede lige op ad campingvognen. I sådan en situation er det rart at man er udstyret med et godt sovehjerte, eller er man måske bare for træt til at reagere?

Søndag eftermiddag var vi i Colmar, og hundens hale piskede mens vi kørte hen ad tilkørselsvejen til campingpladsen. Den kan helt tydelig fornemme at vi har været her før. Vi andre nyder også at komme til en plads vi kender, her kan vi straks vælge en plads direkte på flodbredden og nyde idyllen så snart vi er ankommet.

Resten af turen mod Dole kørte vi ad N83. vi nyder skønheden på denne vej langs Doubs floden.

Pladsen i Dole er godt beliggende, nær sportspladsen og omkranset af et par flodarme med snadrende ænder og fiskehejrer. Her er en flot udsigt mod byen og kirken og kun få minutters gang til centrum. Nogle gader er brostensbelagte, men alt i alt en dejlig by at færdes i.

Handikapfaciliteterne i den nye bygning er fine og selv om den er aflåst i lavsæsonen kan man få nøglen.

Efter få dage i Dole hvor vi havde nydt den skønne by og omgivelserne, skulle vi lørdag aften en lille tur op til kirken for at nyde aftenstemningen. Da vi kom til gangbroen over floden, fik jeg i halvmørket ikke løftet forhjulene på kørestolen nok, da vi skulle over den lille niveauforskel fra fortovet til broen, med det resultat at Conny gled ud af kørestolen. Med besvær fik jeg løftet hende op i stolen igen og da hun havde stærke smerter i foden, måtte vi tilbage til campingpladsen og have fat i en læge.

Efter han havde kikket på foden tilkaldte han en ambulance, men man føler sig noget hjælpeløs ved at stå og betragte to ambulancemænd som måtte læse brugsanvisningen flere gange og gøre gentagne forsøg før de kunne anlægge en støtteforbinding.

Ankommet til det moderne Louis Pasteur Hospital prøvede vi at få tilkaldt en engelsk- eller tysktalende læge. Efter nogen ventetid kom Dr. Roch som talte nogenlunde engelsk, og jeg fik fortalt han om den danske sygesikringsordning, og hvordan vi var dækket ind af det gule sygesikringskort. Han gjorde det klart at han havde forstået og gav sig så til at parlamentere på fransk med de efterhånden otte personer der havde samlet sig om briksen hvor Conny lå. Da der var gået meget lang tid hvor der ikke skete noget som helst andet end Conny lå og gav sig af smerte, og mit ellers så rolige blodtryk steg op imod den røde del af skalaen, spurgte jeg om der ikke snart skulle ske noget. "Nej da" var svaret. "Vi kan da ikke gå i gang før ambulancemanden har fået penge for transporten". Jeg prøvede endnu en gang at forklare lidt om den Europæiske sygesikringsaftale og at de da havde set vores sygesikringskort. Men nej, chaufføren skulle have "cool-cash" før de ville påbegynde undersøgelserne.

Da jeg ikke havde så mange kontanter med, måtte jeg bede ambulancechaufføren køre mig tilbage til campingvognen efter flere penge. Derefter måtte jeg i vores egen bil køre efter ambulancen til hospitalet, og i overværelse af personalet betale for transporten, hvorefter lægerne omsider gik i gang. Røntgenbillederne afslørede to brud på ankelen og et på skinnebenet.

Da jeg langt over midnat kom tilbage til campingpladsen var porten låst, så jeg måtte stille bilen udenfor, men heldigvis var fodgængerlågen åben så jeg kunne komme ind og i seng.

Ved en sådan ulykke er det godt med det gule sygesikringskort, selv om lægerne i første omgang ikke ville godtage det. Med et telefonopkald til Rejsesygesikringen sikrede jeg mig, at de overtog det videre ansvar. En fransktalende person ringede hjemmefra til hospitalet, og jeg blev kontaktet på campingpladsen og informeret om hvad der videre skulle ske.

Rejsesygesikringen har sammen med Amtskommunerne udgivet en pjece med vigtige telefonnumre, samt information ved sygdom og ulykke. I pjecen er der også en oversættelse til de mest besøgte rejsemål, så man i en given situation kan vise behandleren ens rettigheder på den pågældendes eget sprog. Denne lille informationsfolder ligger nu fast i campingvognen

Jeg havde aftalt at mødes med Dr. Roch og kirurgen næste morgen inden de opererede. Her fik vi at vide at man ikke turde operere på grund af Connys svage knogler, men at de ville overflytte hende til et dansk hospital hvor de kendte hende, så snart hendes tilstand var stabil

Hospitalet var nybygget og supermoderne, men plejeforholdene og mangel på hygiejne ledte tanken hen på den sorte pests tid.

Efter tre dages ophold på hospitalet skulle Conny overflyttes til Danmark. Først var det meningen, hun skulle med en flyver fra Paris, ledsaget af en dansk sygeplejerske som ville ankomme til hospitalet og ledsage hende på hjemturen, men på grund af tidsnød lod dette sig alligevel ikke gøre, men der var en ledig plads på en maskine fra Geneve. Der kom én ambulancemand der skulle forestå transporten til lufthavnen. Conny havde fået skinne og gipsbandage fra tærne og helt op til hoften, og da chaufføren ikke måtte køre hospitalssengen ned i kælderen til ambulancen, gjorde han klar til at løfte Conny op i armene og bære hende ned, med gipsbenet strittede ud i luften. Igen måtte jeg tale med ret store bogstaver før det lykkedes at få en båretransport ned til udgangen. Liggende på en metalbriks i ambulancen, uden ordentlig stabilisering blev Conny kørt ad de snoede veje til Geneve med fuld udrykning. En tur hun ikke ønsker at gentage.

I Geneve var den danske sygeplejerske omsider ankommet, og nu blev det professionelt. Der var gjort klar til liggende transport i flyet og sygeplejersken havde styr på det hele indtil landingen i Kastrup, hvor fire Falckfolk overtog den videre transport til Frederikssund sygehus.

Familien og vennerne i Danmark var naturligvis informeret, så Conny var i gode hænder selv om jeg blev tilbage.

Hunden og jeg pakkede sammen og kørte mod Alsace igen, for bilen og campingvognen skulle jo tilbage til Danmark. Denne morgentur langs Doubs floden ad N83 var eventyrlig køn. Efterårsfarverne spejlede sig krystalklare i modlyset i floden, men smukke oplevelser er bedst når man har nogle at dele dem med, og hunden virkede bedøvende ligeglad med den omgivende naturskønhed.

Næste morgen forlod jeg pladsen i Colmar og satte kursen nordpå. Dejligt klart vejr, men morgentågen stod så tyk i lavningerne at kun hustage, trætoppe og kirketårne stak op over tågen som var helt purpurfarvede af den lavtstående morgensol. Til venstre lå Vogeserbjergene fuldstændigt orangerøde i morgenlyset. På motorvejen i Strasbourg blev tågen pludselig meget koncentreret og trafikken gik totalt i stå. Sigtbarheden var så lav, at det var umuligt at se skiltene over kørebanen. Men da hastigheden var tilsvarende lav, kom jeg igennem byen uden problemer.

Efter en overnatning på rasteplassen i Allertal gik turen gnidningsløst til Danmark, og om eftermiddagen kunne jeg rulle ind på parkeringspladsen ved Frederikssund sygehus. Connys operation var gået planmæssigt, bruddene var sat pænt sammen og nu ventede der en lang genoptræning.

Denne campingtur blev kun på ti dage i alt men mere oplevelsesrig end ønsket.

Efter en lang vinter med intensiv genoptræning er solen igen begyndt at skinne, og her midt i marts måned er campingguiderne tyndslidte af flittig brug.

Vores rejseulykkesforsikring har bevilliget en erstatningsrejse i stedet for den der blev afbrudt i efteråret. Det vil sige at vi nu får kompensation for faste udgifter, så som færgebillet, benzin- og campingpladsudgifter. Og oven i, har vi fået et beløb på flere hundrede kroner til at spise for hver dag, hvilket har gjort, at vi denne gang har valgt campingpladser med restaurant.

I stedet for den obligatoriske madpakke spiste vi en overdådig frokost på Tysklandsfærgen inden vi tog turen ned ad de snesjapdækkede motorveje. Vi nyder at køre i weekenden, hvor der ikke er så meget af den tunge lastbilstrafik. Efter en overnatning på rastepladsen i Seesen var vi i Colmar søndag eftermiddag. Her var hylende koldt, og da jeg startede el-varmeovnen brændte den sammen. ”Fint”, sagde Conny, ”Vi får varmen oppe i restauranten, og vi skal alligevel tidlig i seng”. Da vi kom hen til restauranten var den lukket på grund af en familiebegivenhed. Vi var for trætte til at køre op i byen for at finde et spisested, hvor vi kunne komme ind med kørestolen, så vi måtte nøjes med den smule mad der var i køleskabet.

Få minutters gang fra pladsen ligger der en stor ”Le Clerk” her købte vi mandag morgen både mad og en ny varmeovn, og om aftenen tog vi revanche og nød en lækker middag i restauranten.

Tirsdag morgen kørte vi videre. Det er nemt at komme gennem Colmar med campingvogn, selv i morgentrafikken

Turen ad N83 er så smuk med forårsgrønne træer og marker, og ved tanken om at naturen i Danmark stadig er grå og trist, er det en større nydelse at se alt det der blomstrer her.

Pladsen i Bourg-en Bresse var lukket på grund af ombygning, men vi fik at vide, der lå en plads i Ceyzériat, ca. ti kilometer øst for Bourg. Denne plads var ved at blive moderniseret, den var temmelig bar men helårsåben, og absolut egnet som transitplads hvis man kommer på et tidspunkt hvor Bourg endnu ikke er åbnet.

Vi havde udset os en plads i La Roch de Antheron, mellem Avignon og Aix-en-Provence. I følge campingguiden var pladsen solrig og beliggende tæt ved byen. Fakta var en ganske anden. Pladsen lå midt i en pinieskov, der var så mørkt her midt på dagen at vi måtte have lys på bilen da vi kørte rundt på pladsen. Det eneste sted solen nåede ned, var ved børnenes soppebassin, og her måtte ikke camperes. Vi havde et alternativ, en plads som lå længere uden for byen, godt nok dyrere og efter beskrivelsen noget mere eksklusiv end hvad vi normalt ville vælge, men hvad, vi skulle jo bruge vores forsikringspenge.

Ankommet til pladsen måtte vi konstatere at restauranten som skulle være helårsåben, var lukket. Handikaptoiletterne som var lovet opvarmede, bestod af en væg, cirka 180 centimeter høj, og ellers åbent helt op til taget og vinden piskede gennem bygningen. Da der heller ikke var varmt i opvaskerummet, vaskede folk op ved koldtvandshanerne rundt omkring på pladsen. Restauranten og udsalget var lukket, og da vi påtalte det over for lejechefen, fik vi at vide, at der naturligvis kun var åbent i højsæsonen. Beklageligvis lå pladsens brochurer på skranken, hvori der også stod at alle faciliteter var helårsåbne. Så blev der igen slået ud med armene og man kunne næsten se teksten ”besværlig turist” spejle sig i øjnene på lejrchefen.

Det er absolut ikke en plads vi vil anbefale til handikappede.

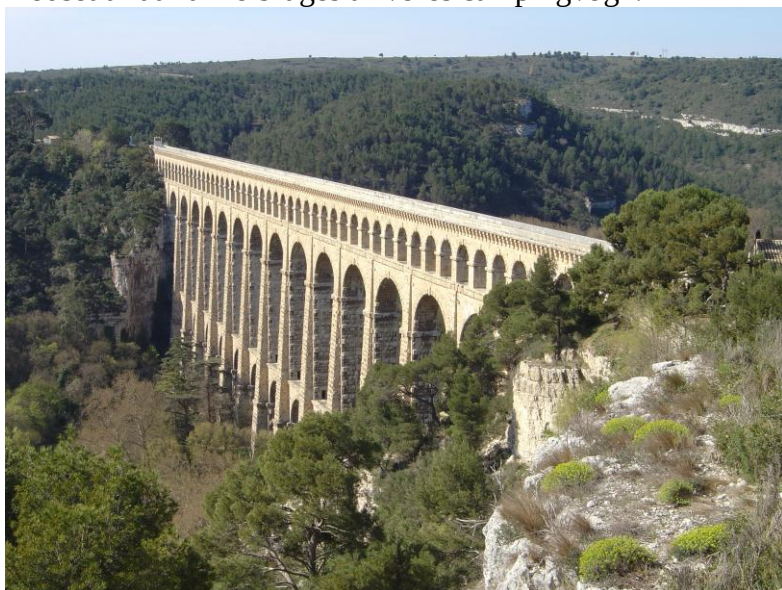
Vi benyttede de næste dage til at køre ture i omegnen, men da det var påske var alle pladser i nabolaget fuldt belagte. Restauranterne lå alle utilgængelige for kørestole, enten med for mange trapper, eller med for smalle indgangspartier, så vi fik ikke brugt mange penge på at gå ud og spise. Men omegnen er pragtfuld, og vi kørte nogle skønne ture, blandt andet til Salon-de Provence. Lidt nord for byen ligger en plads, hvor vi igen havde en dejlig oplevelse. Vi havde læst, der var restaurant på denne plads, og da vi kørte rundt for at finde den, kom vi flere gange forbi et stort hus hvor der gik en dame udenfor og lagde duge på de store borde. Vi standsede og spurgte pænt om det var restauranten. Damen morede sig hjerteligt og fortalte at huset ikke hørte ved til pladsen, men hun var ved at gøre klar til en stor familiefrokost og vi da skulle være så velkomne, for hun havde set at bilen var dansk, og det var efter hendes mening nok til at invitere os på frokost. Vi sagde dog pænt nej tak til det generøse tilbud, og kørte videre gennem de smukke småbyer i området, blandt andet Eyguries, der er berømt for sine mange fontæner og springvand, men vi fandt nu ikke en eneste på denne tur.

Vejret var utroligt flot her i slutningen af marts, nogle dage næsten for varmt, men der var også dage hvor det blæste så meget at jeg måtte sætte ekstra barduner i forteltet. Blæsten førte en mængde fint, rødt sandstøv med sig. Det lagde sig alle steder, selv inde i skabene, og var næsten ikke til at vaske af igen.

Lige nord for Durance floden ligger der imponerende Silvacane kloster. Det er absolut et besøg værd. Men man skal også opleve Luberon bjergkæden fra sydsiden. Bjergvejen med de pittoreske bjergbyer, Cadenet, Leurmarin og især Bonnieux er værd at bruge nogle timer på, og har man lidt tid til overs, bør man køre hjem over Vauignes og Cucuron.

I dette område er der også en overdådighed af store rovfugle. Høge, våger og ørne kredser på stive vinger i termikvindene. Især slangeørne var der mange af, og et par gange så vi dem komme flyvende med byttet i klørne.

En hollænder inviterede os hen for at se hans konstruktion. Konen var paraplegiker og kunne ikke komme op i camperen uden hjælp, men de havde fået lavet en udendørs ”elevator”. En lille elektrisk lift som kunne hæves op i højde med camperens gulv, men konstruktionen var både for tung og klodset til at kunne bruges til vores campingvogn.

Cirka 12 kilometer vest for Aix-en-Provence ved D65 ligger Aqueduc de Roquefavour. Et fantastisk bygningsværk som fører vandet gennem Canal de Marseille. Selv om akvædukten her er af meget nyere dato, er den synsmæssigt lige så imponerende som Pont du Gard. I det pragtfulde solskinsvejr sad tilsyneladende det halve af Frankrigs befolkning med deres picnickurve på skrænterne under broen. Vi måtte også prøve at forcere det lidt kuperede terræn for at nyde området, og overalt hvor vi kom frem blev vi

hilst med glade tilråb og venlige bemærkninger. Her var virkelig en skøn påskestemning.

På vejen hjem til campingpladsen kørte vi gennem Ventabren. Her i 218 meters højde gjorde vi holdt ved kirken hvorfra der er en vidunderlig udsigt ned over Étang de Berre og Middelhavet. Turen gik videre ad D 19 mod Coudoux. Herfra kører man mod nord ad D67e. På denne strækning skal man også huske at standse og kikke sig tilbage ned over kystområdet, samtidig med at man igen får denne næsten berusende følelse af duften fra de vilde krydderurter. I Lambesc var der tid til at strække benene og nyde landsbydyllen før vi satte kursen hjem over Charleval.

Dagen efter påske pakkede vi sammen og kørte til St. Remy-de-Provence, i håb om at der nu var ledige pladser. Den lange platan allé ad D99 stod solspættet i forårsløset. De sartgrønne blade var netop sprunget ud, og her føles det som om man kører i en lys vårgrøn tunnel. Absolut en af de smukkeste strækninger på turen.

Selv om vi gerne vil opleve nye steder, er det også dejligt at komme til en plads man kender, og hvor man ved tingene fungerer. Vognen blev placeret i en fart, og alt imens kom campister af forskellige nationaliteter, som vi havde mødt tidligere, for at byde os velkommen.

Om aftenen skulle vi finde en restaurant for at bruge vores forsikringspenge. Valget faldt på ”Le Gaulois” populært kaldet Asterix, som ligger lige ved ringvejen. Værtinden var sikker på, at vi sagtens kunne komme ind med kørestolen. Det lykkedes også med møje og besvær at få plads ved

et bord, efter værtinden havde flyttet reservationsskiltet herfra til et andet bord. Det par som havde reserveret bordet kom senere og fik af værtinden forklaret hvad grunden til flytningen var. Vi fik et par smil og venlige nik, men da samtalen var på fransk kom vi naturligvis ikke i snak.

Aftenen efter, da vi igen kom for at spise, sad det samme par ved "vores" bord hvor de var i gang med middagen. Da de så vi kom ind, tog de resolut deres tallerkner og skyndte sig ned i hjørnet hvor de var blevet flyttet til aftenen tidligere. Det viste sig at det var et tysk ægtepar som gennem femten år havde holdt ferie her, og som hver gang havde bestilt det samme bord. Et par dejlige mennesker, som vi fik talt meget med.

Maden på "Le Gaulois" var pragtfuld og betjeningen hyggelig og familiær

Vi havde læst om en plads nord for Tarasçon, som vi lige skulle kikke på. Da vi kørte ind i Tarasçon så vi et skilt mod en plads til venstre. Den kunne vi kaste et blik på undervejs, men da vi havde kørt et par kilometer sydpå, blev vi enige om at den lå for langt fra byen. Der var så kraftig sandfugning, at vi måtte holde stille et stykke tid da vi skulle vende bilen. Vi kunne simpelthen ikke se trafikken, fordi der i perioder var så meget sand i luften.

I den nordlige udkant af Tarasçon fandt vi et andet campingskilt. Denne plads ligger lige ned til Rhone, og helt op mod muren fra det gamle fæstningsanlæg. Pladsen er lidt mørk men rigtig godt beliggende, kun få minutters gang ind til centrum og handicapfaciliteterne var gode. Pladsen i Vallabregues som vi kørte efter fandt vi ikke, men vi havde en dejlig udflugt.

Efter en uges tid i St. Remy kørte vi mod Nyons. Ad N571 mod Avignon, videre ad N7 og lige nord for Orange til højre ad D 976. Denne tur er også smuk, med vinmarkerne og Mont Ventoux i baggrunden.

Pladsen i Nyons var perfekt. En venlig og humørfyldt lejrchef som straks lukkede op for varmen på et stort og flot handicaptoilet. Pladsen ligger fredelig ned mod Eygues floden og på trods af at der kun er ganske få minutters gang til bymidten er her er her stille og fredfyldt. Nyons er ikke nogen stor by, men med sine cirka 7000 indbyggere er den alligevel stor nok til at man kan besøge den

utallige gange og alligevel opleve noget nyt hver gang.

Den gamle bydel med buegangene og med broen fra det 15. århundrede, besøgte vi næsten hver dag, og en stor del af Quartier de Forts med de stejle gader og snævre stræder kan også til en vis grad besøges med kørestol.

Torvet og resten af bymidten er om torsdagen omdannet til ét stort marked, hvor det virkelig kan betale sig at gøre sine ugentlige indkøb. Der er også flere gode og store supermarkeder i byen. Og tæt på centrum ligger det store vinkooperativ, som naturligvis sælger de lokale vine, men også honning, oliven

O.S.V.

Lige syd for byen ligger Garde Grosse, en klippetop i 944 meters højde, hvorfra de lokale drageflyverne starter. Der er stejlt, vejen er smal, men udsigten er hele turen værd.

Vi kørte en af dagene ud af D79, gennem Aubres og i les Pilles drejede vi til højre ad D185 op i bjergene. Bare en kort tur rundt om det lille bjergmassiv, men alligevel en af de store oplevelser fordi alt er så smukt og frodigt her om foråret.

Hver gang man standser får man et nyt sanseindtryk. Fuglene synger, bjergbækkene risler beroligende, forårsbuskene fryder øjet med deres farver og overalt i det grønne står de blomstrende pebertræer som lysende lillafarvede eksplosioner.

Nyons har den fordel at være omkranset af bjerge, så her altid er læ, og her langt inde i landet er der et subtropisk klima som man ellers skal helt ned til kysten for at finde. Et dagbogsnotat viser, at den 24. april gik vi på torvet og termometeret viste 25 grader klokken 19.34.

Igen en lang forårstur med meget lidt regn, men med masser af solskin og varme. Lige det vi kører til Frankrig efter.

På denne tur kørte vi hjem ad N7, vest om Lyon, stort set en meget god tur men der er alt for meget trafik på denne rute.

Ved Salon-sur-Rhone tog vi N73 til Dole hvor vi blev et par dage. Ankommet til pladsen opdagede vi at taglugen var blæst af under vejs. Ved hjælp af lejrchefens lange stige og et stykke kraftigt plastik fik jeg midlertidigt udbedret skaden.

Vores datter og svigersøn ringede og fortalte at de var på vej til Alsace. Vi aftalte at mødes i Turkheim. Da vi kørte ind i Alsace forsvandt solen for første gang siden vi kom til Frankrig den 23. marts og det blev bidende koldt. Da vi kom ind på pladsen mødte vi helt tilfældigt danske campister som vi også havde mødt i Nyons. Nu var påklædningen ikke bikini og små shorts, men store sweaters.

Det mest positive vi fandt ved pladsen i Turkheim var det flotte handikaptollet. Byen er svær at komme rundt i med kørestol på grund af ujævne brosten og smalle fortove, og selve byen er heller ikke sindsoprivende spændende. Men kan man lide storke, er her en fordel. Lige udenfor pladsen er der en storkefarm, og de halvtamme fugle går og tigger mad på campingpladsen. En morgen stod der en stork i forteltet og spiste af hundens madsål mens hunden tolerant, men forundret, sad og kikkede på.

Vi havde en hyggelig uge sammen med "ungerne" og fik vist dem omegnen. Sammen kørte vi nogle dejlige ture bl.a. til Haut Königsbourg, abeparken og ørnereservatet. Abeparken (Montagne des Singes) er et stort område med Gibraltaraber som blev hentet fra Andelsbjergene, og i hele området går man sammen med disse fritgående, gadedrengeagtige dyr.

Ved slotsruinerne nær Kintzheim ligger også "Volerie des Aigles" hvor ørne, falke og andre rovfugle kan opleves ved spændende opvisninger.

På turen op gennem Tyskland og Danmark kunne vi fryde os over at den natur der var grå og trist for 5 uger siden, nu fremstår lys og forårsgrøn. Foråret i Danmark er nu også dejligt.

Efter en skøn sommer i hjemlige omgivelser, er dagene blevet mærkbart kortere og udlængslen sidder og dirrer i kroppen. Det er omkring 20. september, efterårsfarverne er begyndt at vise sig, men da vi kører ned gennem Tyskland om lørdagen bager solen ned fra en skyfri himmel. Denne gang overnattede vi på rasteplassen i Göttingen. En nem plads at komme ind på, og tilpas afskærmet fra motorvejsstøjen når man ligger på de bagerste pladser.

Om morgenen måtte jeg ud og skrabe is af bilruderne før vi kunne køre. Men kort tid efter vi var startet, kom solen igen frem og vi kunne køre i det skønneste solskinsvejr. Vi havde fået anbefalet

en genvej uden om Kasselbakkerne. Drej fra ved Rasthof-Kassel ad frakørsel 80 mod Dortmund. Få kilometer senere drejes ved frakørsel 69 mod Fritzlar ad vej nr. 49. I Borken tages vej nr. 3 over Marburg og Giessen og man kommer ud på motorvej A5 i Gambacher Kreuz nær Frankfurt.

Denne vej er lige så hurtig som motorvejen over Kasselbakkerne, den er ikke længere men den er meget smukkere og vi slipper for bakkerne, hvilket er en fordel når vi kører med campingvognen. Vi fortsatte ad A5 til frakørsel 51 ved Baden-Baden og drejede mod Frankrig ad D4, hvorefter vi tog A 35 mod Strasbourg. Motorvejen går problemfrit gennem byen, og hvis man følger skiltene mod Montagne Verte kommer man lige ned til campingpladsen. Pladsen er kommunal og helårsåben og beliggende nær centrum, men i fredelige og grønne områder, omkranset af en lille flod. Store gamle træer gør at der er skygge til dem der har behov for det, men det meste af pladsen er åben og lys.

Handikapfaciliteterne er udmærkede skønt der, på det tidspunkt vi var der, var en del fastligere hvor teenagepigerne havde en forkærlighed for at slå sig ned på handikaptoiletet, hvor de på rigtig tømsemanér med latter og småfnis kunne lægge beslag på faciliteterne i meget lang tid.

Ad pladsens bagudgang kan man ad en asfaltsti gå til et Maxi-supermarked (beliggende på N4), på mindre end ti minutter, og på Shirmekvejen ligger der et endnu større Atac-supermarked.

Ad en asfalteret gangsti kan man gå langs med floden, direkte til centrum på under et kvarter. Det gamle Strasbourg et absolut et besøg værd.. I det pittoreske kvarter rundt om "Petit France" kan man gå i timevis uden at kede sig og et lille smut rundt om katedralen skal man også unde sig. Alene det at gå eller sidde og betragte det myldrende, farvestrålende folkeliv med turister og lokale, er lige så underholdende som de gøglere, der er en uundværlig del af folkloren. Og er man ikke til de lange gåture, så er der i den seneste tid indsat sporvogne som

også medtager kørestole. For ikke handikappede, er der den fordel at der er busforbindelse til centrum lige uden for campingpladsen.

Går man lidt ud af Shirmekvejen og lidt til venstre, kan man komme ned til Ill floden, og der er mulighed for at gå i timevis i rendyrket idyl langs flodens gangstier. Er man heldig som vi var det, er der mulighed for at der kommer en af de helt store penicher. Med deres enorme størrelse synes det umuligt at disse flodernes lastbiler kan komme rundt i flodens sving, men med usvigelig sikkerhed bliver de manøvreret, selv om det synes umuligt, da de visse steder næsten skraber bredden.

For de der er til handel og udsalg, må turen gå til "Printemps" som er et kæmpemæssigt supermarked i flere etager. Eller endnu bedre: "Place des Halles" med et utal af forskellige forretninger. Herfra behøver ingen at gå tomhændet hjem.

Selv om der er under et kvarters gang til byen, er der mulighed for at gå uendeligt langt når man først er derinde, og så er det bare med at have de gode travesko på. En af dagene i let gråvej, gik vi i zigzag gennem byen, helt op til Place de Republique og retur. En lille sviptur på 23 kilometre. Jeg har monteret en cykelcomputer på kørestolen som både viser hastighed og tilbagelagt strækning. Det kan ofte være rart at vide hvor langt der er til byen. Her kan nævnes at den gamle kørestol, i alt havde kørt en strækning der svarer til afstanden fra Sjælland til Sydspanien, så noget får vi gået.

Efterårsaftenerne i Strasbourg var eventyrlige. Meget høje temperaturer som gjorde at vi kunne sidde ude til midnat, kun iført shorts og T-shirt. Stjernehimmelen kommer rigtig til sin ret, nu hvor aftenerne er begyndt at blive mørkere.

Strasbourg giver naturligvis også mulighed for ture i den nordlige Alsace og på Tysklandssiden er der hele Schwarzwald at udforske.

Denne gang havde vi kun tre uger til rådighed, og tiden går alt for hurtigt. Så efter en dejlig lang solskinsperiode pakkede vi sammen umiddelbart før regnen piskede ned. Det kan kaldes timing.

Overnatning på rasteplassen i Allertal, og næste morgen videre mod Nordsjælland.

Denne gang en "lille" tur på kun 2500 kilometer.

Hvor er det dejligt at sidde hyggeligt ved brændeovnen og drømme om den kommende forårstur, men nu er det blevet sidst i marts og vi er på vej til at effektuere vinterens drømme. Da vi kommer til Hannover er motorvejen spærret på grund af vejarbejde og ruten omlagt ind gennem byen. Vi nåede først til Seesen, hvor vi skulle overnatte kl. 18.30. Vennerne som vi denne gang skulle mødes med kom først to timer senere, da de ikke kunne finde omkørselsskiltene.

Termometeret på motorvejen gennem Strasbourg viste 27° så vejret tegner rigtigt godt. Vi ankom Colmar klokken 18.30 og valgte en af de gode pladser direkte ved floden.

Næste dag hvor vi bare skulle slappe af, kunne vi nyde i det flotteste sommervejr. Vi undrer os gang på gang over at vi, kun to dage efter vi har forladt Danmark i slud og forårskulde, kan sidde her i Alsace og nyde sommervarmen næsten uden tøj på.

Da vi ville undgå betalingsvejene, tog vi N83 som er en både behagelig og smuk rute. Men franske vejskilte er som bekendt et kapitel for sig. Og i Belfort blev vi ledt til venstre en gang for tidligt med det resultat at vi pludselig og uventet befandt os på tilkørselsrampen til motorvejen. På en tankstation tog vi et hurtigt kik på kortet, og konstaterede at vi kunne fortsætte ad A36 til frakørsel 7 ved Montbéliard, lige før betalingsstationen. Derved kunne vi køre gratis hele dette stykke motorvej, og derefter følge den smukke strækning ad D126 og N463 for til sidst at komme ud på N83 igen ved L'Isle-sur-la-Doubs. Dette stykke landevej langs Doubs floden er efter vores opfattelse noget af Frankrigs smukkeste natur.

Tværs gennem Besançon uden problemer, men husk nu at lade passagererne nyde den snoede opkørsel med udsigten over floden når du kører ud af Besançon igen. Chaufføren bedes koncentrere sig om kørebanen forude.

Vi havde planlagt en overnatning i Bourg-en-Bresse, som er en behagelig og nem transitplads og beliggende direkte ved N83. Pladsen ville først åbne i morgen, og vi overvejede om vi skulle køre de ca. otte kilometer mod øst til pladsen i Zeyzerat. Men da vi var kommet meget tidligt frem besluttede vi at køre til Saint Vallier, syd for Vienne. Når man tager motorvejen rundt om Lyon og følger "Rocade Est" og hele tiden kører efter skiltene mod Marseille er der aldrig problemer, og så er det gratis. Ved Vienne tager vi frakørsel 9 og kører ad N7 langs Rhone floden. Også en meget smuk vejstrækning med udsigt over floden og skibstrafikken.

Les Iles de Sion i St. Vallier er en god og billig plads. Især velegnet når man er på vej frem og tilbage fordi den kun ligger tyve meter fra N7, er nem at komme ind på, og beliggende helt ned til Rhonefloden. Handikapfaciliteterne er ikke de mest moderne, men rene og absolut brugbare. Og hvis der er et par timer i overskud, er der også muligheder for ture med kørestol langs floden.

Da vi helt har tabt vore hjerter til den kommunale plads i Nyons, var det naturligvis den der stod øverst på ønskelisten.

Som sædvanligt ankom vi i strålende solskin, og blev budt velkomne som om vi var gamle venner, både af lejrchefen og andre campister, såvel danske som franske, selv om det var mennesker vi kun havde mødt én gang tidligere.

Lige som da vi var her første gang, gik lejrchefen straks ned og tændte for varmen på handikaptoiletet så det var klart til Conny. Gennemført service!!

Her i påskedagene var der stort "Corso" i byen. Alle, lige fra veteraner fra de forskellige værn, sportsforeninger, veteranbilsklubber til klovne er på gaden. Traktorer forspændt store ladvogne med

kæmpemæssige blomsterarrangementer kører i optog gennem byen. Disse blomsterfigurer som er flere meter høje er bygget over forskellige eventyrtemaer. På, og ved siden vognene er børnene med kæmpeposer med farvestrålende papirkonfetti, som rundhåndet bliver smidt ud over tilskuerne.

Mens vi stod i første række bag afspærringen, begyndte det pludseligt at hagle og sne. Lidt underligt når vi lige var gået fra campingpladsen i sol og varme. Men i kørestolsrygsækken ligger der altid et engangsregnslag så problemet var til at overskue. Værre var det med al den konfetti som nu klæbede til alt der var vådt og derfor ikke var til at børste af. Da vi var kommet hjem og jeg skulle rengøre campingvognen havde jeg stadigvæk fornøjelse af disse små farvestrålende papirstykker.

En pestilens ved disse byfester er det allestedsnærværende tivoli-gøgl. Enorme højtalere sender øredøvende musak ud over hele omegnen, og nu kunne vi tydeligt mærke campingpladsens korte afstand fra torvet. Til sent på aftenen kunne vi ”nyde” forskellige speakeres højtråbende forsøg på at overdøve hinanden med annonceringer af diverse forlystelser.

Selv om vi har været i Nyons tidligere, er der alligevel mulighed for nye oplevelser. Bag den gamle bydel ved fortet, går vejen op mod Pied-de-Vaux. Hvis man undgår myldretiden er der ingen trafik, og kan man godt gå op med kørestolen. Vel er det anstrengende og hvis solen er fremme behøver man garanteret ikke hverken hue eller halstørklæde men det er også umagen værd. Man kommer op hvor der er en fantastisk flot udsigt ned over hele byen og floden.

En af dagene kørte vi en tur til Orange, for selv om vi gentagne gange er kørt forbi triumfbuen, har vi endnu ikke haft mulighed for at studere den på nærmere hold. Og den er imponerende, med sine 22 meter i bredden og næsten samme højde fylder den godt i landskabet. Rejst lidt før vor tidsregning til minde om Cæsars sejr.

Benyt jer af besøget i Orange til en tur i den gamle bydel. Eventuelt en tur op til Théâtre Antique som vel nok er det bedst bevarede romerske teatre, og som den dag i dag bliver brugt både til koncerter og anden underholdning. Har du slæbt dig selv og eventuel kørestol her op på højen, så nyd udsigten ud over byen og dens flotte røde tage. Om onsdagen er det markedsdag, og derfor store parkeringsproblemer.

Både ud- og hjemtur kan nydes på de små veje langs Eyguesfloden.

Efter næsten tre uger i Nyons måtte vi igen mod nord. Vi havde en aftale med gode venner i Dole og efter en varm afskedstagen med bekendte på pladsen rullede vi den efterhånden kendte vej op gennem Rhonedalen, rundt om Lyon ad Rocade Est og ad frakørsel 3 mod Bourg-en-Bresse og videre ad N83, indtil vi kom til Monay hvor vi tog D475 direkte til Dole.

Efter at være sluppet væk fra støjen i Nyons og udråbernes evindelige ”Day Ohhh” var det noget af en overraskelse, at vi her i Dole blev budt velkommen af et enormt udbud af forårsgøgl. Vi havde ingen anden mulighed end at tage det hele med et stort grin, og glæde os over den varme og hjertelige modtagelse vi fik af vores venner som havde ligget på pladsen nogle dage. Også de unge værtspår på pladsen var begejstrede for at se os. De havde været bange for at vi ikke turde komme tilbage til pladsen efter prøvelserne med det brækkede ben.

Store bøffer var klar på middagsbordet og der er jo ikke noget skønnere end at være sammen med mennesker man holder af.

Det havde regnet voldsomt i lang tid her og pladsen var mildest talt bundløs, så vi måtte stille vognen på den tørre grusplads ved den gamle toiletbygning. Optimistisk som jeg altid er, troede jeg at jeg kunne slå forteltet op her. Det kunne jeg også, men det kostede mig alle mine gode nylon-pløkke, som enten revnede eller blev deformerede af at blive slået ned i gruspladsen.

Tiden i Dole blev hovedsagelig brugt til hygge og samvær og småture i omegnen. Byen blev gennemtravet, og områderne langs kanalerne er pragtfulde, både i dagslys og om aftenen.

Parken er skøn, men stierne ret stejle.

pladser acceptable. Hørte om dansk storstrejke i nyhedsudsendelserne op gennem Tyskland. Vi var glade da vi kom med færgen og havde benzin nok til hele turen hjem, efter denne fem ugers tur på 3671 km.

På den obligatoriske aftentur ved kanalen under den gamle jernbanebro nød vi de utallige flagermus som fouragerede rundt om hovederne på os.

I godt selskab flyver tiden af sted, og pludselig var der tid til at bryde op.

Efter en hyggelig kop morgenkaffe i vennernes fortelt trillede vi hjemad.

Denne gang prøvede vi motorvejen A36 mod Tyskland. Lidt hurtigere end N83 men med mange kraftige stigninger og ikke så køn en tur som landevejen.

Overnattede to gange på hjemvejen i henholdsvis Wetterau og Buddikate. Begge

Endnu en dejlig dansk sommer er på retur. Vognen er pakket og forventningerne er høje, og den 19. september ruller vi igen sydpå i lidt blandet vejr.

Efter 620 kilometers kørsel er første stop Göttingen. En lang, men alligevel overkommelig tur, når vi har fået den lange pause på færgen.

Midt på eftermiddagen var vi i Strasbourg hvor vi blev modtaget af franske campingvenner som vi har mødt mange gange. Skønt vejr, solskin og 23 grader. Dejlige milde aftener hvor vi kunne sidde længe udenfor og nyde den klare stjernehimmel.

Nogle dage senere fortsatte vi sydover, som sædvanligt ad N83. Efter en god frokost på "vores" plads ved Doubs floden, kørte vi den nye motorvej A39 ved Poligny og fulgte den helt til Vienne. Denne vej er noget hurtigere end at følge N83 det sidste stykke. Efter en overnatning i St.Vallier kom vi til l'Isle-sur-la-Sorgue hvor vores gode venner ventede med frokost. Jeg kunne byde på den flaske snaps som jeg havde købt på færgen, men ak og ve. Flasken var gået i stykker og i bæreposen sejlede chokolade blandet op med kommensnaps og glassplinter. Ikke nogen delikat blanding skulle jeg hilse og sige. -Men venskabet holdt.

Da det var Connys fødselsdag, fik hun af vore venner en middag på restaurant "La Truite Vagabonde" som ligger lige udenfor pladsen. Heldig som jeg er, fik jeg også lov til at komme med, og forellerne, stegte med mandelflager, smagte himmelsk.

Naturligvis var vi på det store søndagsmarked. En utrolig dygtig mimiker kastede sin kærlighed på Conny, som så blev en del af forestillingen, til stor fornøjelse for alle tilskuerne.

Sammen med vennerne skulle vi en tur op på Mont Ventoux. Af praktiske hensyn kørte vi i to biler men da vi nåede Bedoin var vejen spærret. Vennerne som kørte forrest fortsatte, med det resultat at vi endte inde på det lokale marked, hvor vi måtte køre slalom mellem telte og boder, til stor moro for de lokale markedsgæster.

Vejen op til Mont Ventoux er stejl, men meget smuk hvor der er mulighed for at se ned mellem træerne. Det øverste stykke er barskt og øde. Vejen herop er præget af den lokale graffiti. På hvert lille stykke asfalt er der malet hyldester og opmuntringer til deltagerne i Tour de France, som år efter år må slide sig op af disse enorme stigninger. I vejkanterne på sydsiden, lige før toppen, er der rejst en mindesten for cykelrytteren Tom Simpson som døde her efter et kollaps. Husk en ekstra trøje, for her i 1909 meters højde suser vinden og her er rigtigt koldt. Da vi nåede op, hang skyerne lavt så sigtbarheden var ikke den bedste, men alligevel var det betagende at stå her på toppen af "Den skaldede kæmpe" og kikke ned op landskabet gennem hullerne i skydækket.

Natten før afrejsedagen var der et voldsomt skybrud. Så næste morgen måtte jeg skrabe mudder af forteltet, for derefter at tage det over på vaskepladsen og spule resten af plører af. Teltet blev undtagelsesvis pakket vådt sammen, men vi skulle også kun køre en kort tur på under en times kørsel, til næste plads som var St. Remy. Her ankom vi i strålende solskin

På en af udflugterne var vi inde og se på pladsen i Mausanne-les-Alpilles, lige syd for Alpillerne. God plads med gode handicapforhold, men vi befinder os nu bedst i Saint Remy. Fra Mausanne kørte vi vest over mod Fontvielle. Umiddelbart syd for byen ligger Daudets mølle

. Adgangen fra parkeringspladsen er ikke kørestolsejnet, men møllen kan ses fra vejen. Et lille stykke længere mod syd ad D33 tæt på krydset ved D82, ligger der rester fra en romersk akvædukt. Der er ikke meget tilbage af bygningsværket, men nok til at fornemme det imponerende bygningsarbejde det må have været under datidens forhold.

Søndag var der annonceret ponyopvisning, men da vi kom op i byen var hele bymidten spærret af og i stedet for ponyerne var det tyre fra Carmargue der huserede. Kvæghyrder, de såkaldte Guardians red seks og seks, to på hver side af tyren og med én rytter foran og bagved havde de sluttet tyren inde mens de drev den frem og tilbage gennem byen. Nu var det ikke alle tyre der var lige

samarbejdsvillige. En gang i mellem var der en af disse sorte kampmaskiner der brød formationen til stor moro for tilskuerne.

De unge vovelystne mænd skulle så lige prøve at røre tyren i forbifarten når den kom buldrende forbi. Langt de fleste gange gik det godt, men enkelte tyre fandt det tilsyneladende ærekrænkende at blive hevet i halen, så nogle af knægtene fik en lufttur. En af de store drenge så ikke så sej ud da han sad på kantstenen med tårevædede kinder, efter en af tyrene havde haft ham nede og ligge mens den stod skrævende over ham og goggede ham ned i asfalten. Jeg havde mest lyst til at heppe på tyrene sådan en dag, men det ville sikkert ikke have gjort mig til årets yndlingsturist.

I St. Remys sydlige udkant ligger Lac de Barrier, Et gammelt vandreservoir fra romertiden, som dengang førte vand ned til de romerske beboelser ved Glanum. Nu er søen et yndet fiskested og udflugtsmål for de lokale. Med lidt muskelkraft kan man gå rundt om en del af søen med kørestol.

Her i oktober måned kan man i Sydfrankrig opleve voldsomme regnbyger. En morgen stod vi op til blankt vand i forteltet mens regnorme på 60 - 65 centimeters længde krøb rundt udenfor. Men en time efter det er hold top med at regne er alt tørt igen. Alting damper af fugtighed og luften er velsignende frisk. Vi tog en udflugt til Beaucaire, 15 kilometer mod vest, hvor Rhonefolden danner denne naturhavn hvor en stor del af de nordeuropæiske langturssejlere overvintrer

Fra St. Remy er der ca. 25 kilometer til Avignon, men her er parkeringsforholdene ganske kaotiske. Vi prøvede at finde et sted at stille bilen i nærheden af bymuren, men franskmændene holdt her i flere lag. Ved lyskryds, i fodgængerfelter og på fortovene. Tilsyneladende fuldstændig planløst. De biler der var parkeret normalt og lovligt var lukket totalt inde af andre som havde parkeret i flere lag foran og bagved, -på kryds og tværs. Vi kørte over broen til Batelasse for at parkere på den modsatte flodbred. Parkerede udenfor Camping Bagatelle og gik naturligvis ind for at se på faciliteterne. Pæn plads (en del af pladsen er temmelig skyggefuld), med gode handicapforhold og

en meget smuk udsigt til Pavepaladset og Pont Benezet og cirka en kilometer til centrum.

På hjemvejen overnattede vi i St Vallier og holdt et par dage fri i Strasbourg hvor vores franske venner fortalte at det havde regnet uafbrudt siden vi kørte sydpå for næsten fire uger siden. Pladsen var nu så våd at flere vogne kørte fast, enkelte så dybt af de hvilede direkte på vognbunden.

Overnatning på rastestaden i Brunautal på A7, og hjemme næste dag efter cirka 4000 kilometers kørsel og med masser af pragtfulde oplevelser.

Så er der igen en lang og mørk vinter der er overstået. Vi er sidst i marts og forårssolen hænger lavt og trækker os sydpå. Første overnatning er på rastepladsen i Göttingen hvor vi næste morgen vågnede op til snesjap og marker der var dækkede af sne. Planlagt overnatning i Strasburg, men pladsen var lukket da grunden var meget våd efter usædvanligt meget regn. Kun få fastligere havde fået lov til at blive på pladsen, blandt andet vores franske venner som straks inviterede på kaffe. Kørte de 67 kilometer videre til Colmar som vi kendte i forvejen og fik yndlingspladsen helt nede ved flodbredden. Efter en hviledag i forårssolen gik turen videre til St. Vallier hvor Conny næste morgen skred på toiletgulvet i campingvognen og forstuede begge forfædder. Jeg var mest stemt for at vende ekvipagen og køre hjem, men Conny insisterede på at vi kørte videre til St. Remy og så tiden an der.

Et eksempel på hvor lille verden er, viste sig et par dage senere. Et dansk par på vej til Spanien, kom ind på campingpladsen for at se om der var en hytte ledig. Lejrchefen fortalte dem, at der i forvejen var danskere på pladsen. "Familien Müller-Johansen ligger på plads 32" Naturligvis blev vi forbavsede over at høre nogen sige "Hej Conny og Orla, giver I aftensmad"? Det var Connys fætter og dennes kone, som godt nok vidste at vi var i Frankrig, men ikke anede hvor henne. Det er hyggeligt med et så uventet besøg, og oven i købet så tilfældigt. Et ekstra plus var at fætteren var læge, men efter at have undersøgt Connys fødder, kunne han konkludere, at godt nok var begge fødder forstuede, men der var ikke mere at gøre ved det, end de støtteforbindinger som jeg allerede havde lagt.

I St. Remy er der så mange udflugtsmål. Når man kører ad D27 mod les Baux, og kører forbi Le Tour Cardinal, så kommer man til en parkeringsplads på højre side. Her har man udsigten over Val d'Enfer (Helvedeskløften), men også udsigt til les Baux, denne gamle røverfæstning på klippetoppen.

Nær parkeringspladsen har romerne skåret store blokke ud af den bløde kalkstensklippe for at bruge dem til deres mange bygningsværker. Disse menneskeskabte huler er nu blevet brugt til noget meget fornuftigt, nemlig en stor vinkrypt under bjerget. Her er temperaturen ideel til lagring og opbevaring, og man er mere end velkommen til et besøg.

Cirka 70 kilometer fra St. Remy ligger Martigues også kaldet "Fuglenes Spejl" Byen er gennemskåret af kanalen som forbinder den store saltvandssø "Etang du Berre" med Middelhavet. De pastelfarvede huse spejler sig i vandet og skaber de mest idylliske motiver. Har du mere tid og energi, efter slentreturen rundt i byen, kan du fortsætte sydpå til kysten. I Cap Couonne og i Carro er der en skøn udsigt over Middelhavskysten. På hjemvejen kan man slå et lille smut ned til Istres og få et godt vue over søen.

Da vi i vinter havde mødt turistchefen fra St. Remy, på campingmessen i Bella Centeret, og talt med hende om sprogforbistringer, havde jeg brugt foråret til at oversætte St. Remys turistguide til dansk. Denne oversættelse fik vi afleveret, både til turistkontoret og til campingpladsen, hvilket indbragte nogle gode flasker vin.

Efter en dejlig tid her i vores yndlingsby, (en af dem), ville vi flytte til Avignon nogle få dage for at opleve byen. Da vi havde kørt nogle få kilometer, knækkede bilens tandrem da vi var på vej ud af en rundkørsel. Klokken var lidt over 12. De lokale var på vej hjem til frokost og vi spærrede det meste af vejen. Jeg tror det tangerer helligbrøde. Heldigvis havde vi nu mobiltelefon, så vi fik hurtigt fat i Falck som lovede at sende den lokale vejhjælp. Vi ventede meget, meget lang tid, og var tilsyneladende ikke de mest populære turister i landet i mens. Omsider kom der et "fejblad" som kunne have Puntos på ladet, men da mekanikeren ville hænges campingvognen på krogen, så passede kuglen ikke. Efter en del hovedrysten og lidt franske eder blev der tilkaldt yderligere en bil til at bugser Adriaen. Vi blev kørt til et værksted i Le Pontet, nord for Avignon, hvor vi tilbragte eftermiddagen med at vente på at der blev fremskaffet en ny tandrem. Italienske reservedele ligger

ikke på ethvert fransk autoværksted. Det var nu så voldsomt blæsevejr at jeg måtte slå alle fire støtteben ned, på trods af at vi havde fået campingvognen stillet ind i værkstedsgården. Nogle vindstød var så voldsomme at vi var bange for at vognen skulle vælte. Klokken blev otte om aftenen, før bilen var køreklar, og da vi skulle køre advarede personalet os om at køre forsigtigt, selv om vinden nu havde lagt sig en del.

Da vi var nord for Avignon, besluttede vi os for at køre til Nyons, hvor vi kendte pladsen i stedet for at køre tilbage til en ukendt plads. Mens vi kørte langsomt og forsigtigt, blev vi overhalet af en lille rød bil, som tudede i hornet og pegede på vores campingvogn. Jeg havde hørt alle skrækhistorierne om landevejerøvere, så jeg lod som ingenting og kørte videre. Bilen sagtnede farten, og lidt senere kom den igen op på siden af os, og igen gestikulerede de at der var problemer bagude. Nu kunne jeg se at det var en ældre dame og en teenagepige der kørte, så jeg besluttede at hvis de kunne gøre mig fortræd, så skulle de have lov til det. Da jeg trak ind til siden og standsede, kom de og fortalte at campingvognen var punkteret på det ene hjul. Det var den ikke, men det viste sig at vindpresset på siden af vognen fik det til at se ud som om der ikke var luft i det ene hjul. Misforståelsen blev rettet, de undskyldte og jeg takkede for omsorgen, og vi kørte alle videre.

Igen blev vi modtaget som om vi pladsens yndlingsgæster. Lejrchefen insisterede på at der blev tændt for varmen på handikaptoliet, selv om det absolut ikke var nødvendigt.

Området rundt om Nyons er oplevelsesrigt. Uanset hvilken vej man kører, er der nye skønne udsigter, men også tæt på pladsen kan man nyde de store indtryk. Lige ned til floden ligger der er duft have, hvor man kan lade sig beruse af de skønne planters aroma.

Da vi kørte på Rocade Est i Lyon overså vi et skilt, eller også manglede det bare, og vi endte på A432 mod lufthavnen, her gik det helt galt. Vi måtte flere gange rundt i en rundkørsel med forvirrende skilte. Vi endte i lufthavnen Satolas, hvor alle skilte pegede mod parkeringskældre. Det var helt sikkert ikke det vi havde lyst til, men til sidst fandt vi dog et skilt med ”andre retninger” og glade var vi.

På hjemvejen ville vi overnatte i Strasbourg, men pladsen var stadigvæk lukket, så vi fortsatte over Europabroen, det tog en time at køre de 15 kilometer på grund af vejarbejde. Vi fandt en plads i Kehl. Pladsen var udmærket, men dog ikke noget at råbe hurra for når man har kørestol med.

På sådan en lille ”sviptur” har vi kørt over 4000 kilometer.

Sommeren er gået og det er blevet midt i september. Som sædvanligt kører vi lørdag morgen for at slippe for den tunge trafik ned gennem Tyskland. Denne gang vil vi se Rhinen på vej sydpå, så vi kører ad A1, og overnatter på rastepladsen i Teckelburger Land hvor vi mødes med vennerne. Vi havde udset os en plads i Lahnstein, hvor floden Lahn løber ud i Rhinen. Pladsen er smukt beliggende med en formidabel udsigt ud over Rhinen. Turbåde og Penicher sejler uafbrudt forbi neden for pladsen, så der er altid noget at se på.

Hvis man kører en tur langs floden, er der mange smukke oplevelser. Kør sydpå på vestsiden, og oplev den skønne udsigt til Loreley-klippen, og kør hjem på den anden side, med en lille tur op på toppen af klippen og nyd udsigten herfra. Det kan sagtens lade sig gøre med kørestol, men vær opmærksom på at vinden heroppe kan være kraftig.

For øvrigt ligger der en campingplads lige neden for foden af Loreley-klippen. (Loreleyblick).

Efter nogle dage fortsatte vi sydpå, men da vi ankom til Obernai og kørte ind på pladsen, opdagede vi til vores store overraskelse at pladsen var lukket. Heldigvis kom der en lokal dame og fortalte at pladsen var flyttet 300 meter længere ud af vejen. Selv om det var en stor, flot ny plads med fin udsigt og moderne faciliteter var den endnu meget åben, og vi savnede hyggen og de store flotte træer på den gamle plads inde i parken.

Lejrchefen var en ganske ung mand, som vikarierede den første tid der. Af uransagelige årsager kastede han sin kærlighed på os. Vi skulle ind og have en tår af den lokale vin hver gang vi gik forbi. Men vi fik nok da han forærede os en flaske af den nygærede vin, som lige var blevet tappet. Vi smagte på den, men vi drak ikke noget. Siden har vores betegnelse for denne helt nye umodne Alsacevin været ”Horsepis”.

Nu var der to gode toiletbygninger på pladsen, MEN, på dame-handikaptoilettet var der en sænkning i gulvet lige foran toilettet, og da det er kombineret bad og toilet, og ikke-handikappede pr definition skal bruge det største rum, stod der altid en pøl vand lige der hvor man skal forflytte. Samtidig blev hele toilettet sprøjtet over med vand, når folk badede og ikke tørrede op efter sig, så flytning fra kørestol til toilet blev en farlig sag. Lejrchefen lovede at tage kontakt til kommunen og få udbedret problemerne, og få sat badeforhæng op. I mellemtiden fik vi udleveret nøgle til toilettet. I Obernai skal man afgjort op til ”Memorialkorset” over byen. Herfra er der en skøn udsigt over området. Om du vælger at køre hjem den ene eller anden vej oppe på toppen, er lige meget, for begge ture er flotte.

Da vi ville afregne sagde ”lejrdrengen” at vi måtte blive weekenden over, fordi der skulle være vinfest i byen. Da vi insisterede på at rejse som planlagt lørdag morgen, inviterede han os til en hyggeaften i privaten. Da han fejlagtigt havde opfattet at vi ikke drak vin, havde han fundet den store Pastis-flaske frem., og for at gøre det ekstra godt for os, kom han mere Pastis end vand i glassene. (Det var godt, der ikke var spritrazzia for kørestole den aften). Til sommer vil han cykle Danmark rundt, så naturligvis fik han en invitation til Sjælland.

Kørte igen over B3, Marbourg og Geissen med overnatning på motorvejsrastepladsen i Allertal.

Toiletfaciliteterne på rastepladserne er gode og personalet altid hjælpsomme. Men vi har jo for længst købt vores egen nøgle, som passer til alle handicaptoiletter i hele Tyskland. Efterhånden er der mange lastbiler der holder på rastepladserne i weekenden. Til gengæld er der ikke så mange der kører.

Denne gang havde vi kun kørt 2790 km.

Jubii, jubii, det er marts, jorden er rund og vi ruller nedad mod Sydfrankrig.

Mødtes med både venner og familie på rastepladsen i Göttingen hvor vi overnattede.

Skidtes næste morgen, men da vi kom til en lyskurv på vejen fra Tyskland til Strasbourg, kom vi til at holde bag begge de vogne vi kendte, uden vi på nogen måde havde aftalt det. Vi fik en hyggelig eftermiddag på pladsen i Strasbourg. Næste morgen kørte familien mod Italien mens vennerne og vi tog vejen mod Shirmek for at komme ud på den nye motorvej. Måtte spørge om vej, og endte inde på lufthavnen i Entschheim. Fandt omsider motorvejen mod Molsheim, videre helt til Vienne hvor vi kørte fra for at følge Rhone til St. Vallier.

Videre ned ad N7 til Senas, hvor vi tog A7 til Aix-en-Provence. Havde planlagt et ophold på Camping Chantecler. Pladsen reklamerer med handicapfaciliteter, men disse er beliggende på toppen af en bakke, så stejl at jeg helst ikke vil forcere den med kørestol flere gange om dagen. Jeg gik over på nabopladsen, Arc-en-Ciel for at se om den var bedre, men ak, den var lukket. Vi besluttede, som vi har gjort før, at køre til St. Remy hvor vi føler os hjemme.

På en lille udflugt til Carmaque for at nyde naturen og det mangfoldige fugleliv (alle flamingoerne var ikke hjemme den dag), kørte vi på hjemvejen ind og så på Camping City i Arles, uden dog at falde for pladsen.

I Beaucaire, vest for St. Remy, er der opvisning med ørne og andre rovfugle på det gamle slot.. men på grund af et utal trapper, var det umuligt at komme helt op. Til gengæld

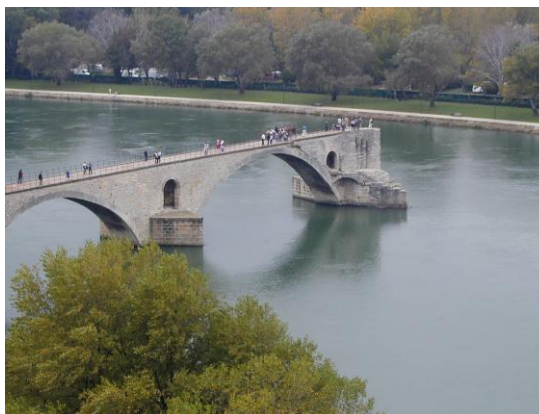
er en tur i parken en oplevelse, og naturhavnen ved Rhones biflod er stemningsfuld. Her møder vi danske sejlere hver gang, ja selv naboer.

På hjemvejen var vi rundt om Vallebrege for at se på campingpladsen, men den var bestemt ikke handikapegnet som lovet.

Kørte senere til Camping Bagatelle i Avignon. Der er 4-5 andre pladser på øen Barthelasse, som ligger i Rhonefloden, men denne er beliggende tæt ved broen, og i gå-afstand til centrum i Avignon. Om aftenen har man den skønneste udsigt til pavepaladset, som ligger i et blændende lys fra aften solen. Lige uden for porten et der en dejlig promenade langs floden, stadig med udsigt til Palais-des-Popes, og ganske kort afstand til Pont St. Bénézet, (Den du kender fra børnesangen "På en bro i Avignon"). Nyd udsigten, den er formidabel. Apropos udsigt. Snyd ikke dig selv for en tur op bag pavepalæet, her ligger pavernes gamle have, Rocher-des-Doms, med udsigt ud over Bénézet broen, Rhone og hele området mod nord og vest. Man kan sagtens gå herop, selv med kørestol. Gågadeområdet og de gamle haller kan besøges mange gange, uden man bliver træt af det. Toilet- og bade faciliteterne er udmærkede på pladsen, men en del af pladsen har mange træer.

På hjemvejen måtte vi naturligvis nyde nogle dage i Nyons. Var heldige med vejret, men dog var der var sne i bjergene her i slutningen af april.

Overnattede i Lons-le-Saunier, Strasbourg og Allertal på vejen hjem.

Har nu fået bevilliget ny bil. Citroën Berlingo, med mulighed for at kunne trække en tungere campingvogn. Valget faldt på en ny Adria Unika 432, og det bliver naturligvis dejligt at komme af sted med et helt nyt vogntog.

Efter en tur med blandet vejr ned gennem Tyskland, med stop i Göttingen, Obernai og St. Vallier nåede vi til Cassis. Dvs. lidt nord for byen var der et vejskilt som vi syntes vi skulle følge, med det resultat at vi kom gennem Carnoux-en-Provence. En lang tarm af en landsby, med bump så høje at reservehjulsophænget under Adriaen bankede voldsomt ned i asfalten. Derefter nedkørsel med 13 % fald. Måtte spørge om vej, og efter en u-vending og en ekstra tur i rundkørslen, var vi på pladsen i det flotteste solskin. Vejret var så godt at vi undlod at slå telt op.

Selve pladsen var OK, handicapforholdene rimelige, men der var alt for stejlt til at gå ned til byen. Vi tog bilen for at se havnen, men alle gader var ensrettede og ingen mulighed for parkering. Endte i den sydøstlige ende af byen i en MEGET stejl gade med høje mure på begge sider, og så smal at sidespejlene strejfede murene. Fandt senere ud af at man sagtens kunne køre ned til havneområdet, hvor der er flere handicappladser. Havnen er ren middelhavsidyl med mange farvestrålende træbåde og flere turbåde, på nogle af dem er der mulighed for at tage kørestolen med ombord.

Efter at have nydt området her kørte vi igen til St. Remy, det sidste stykke af vejen i kraftig mistral. Optimistisk og forventningsfuld startede jeg med at sætte telt op, men et nyt telt hvor sidestykker og front er lynet sammen i ét stykke, og så i blæsevejrl!

Hyggeligt at være tilbage på en plads man kender. Selv den lokale hundeejer, som har en hund af samme race som vores, bød os velkommen.

Var på en lille tur forbi Le Baux og til Mousanne, for at besøge nogle venner. Pladsen her også brugbar, men ikke ret meget by.

Var interesserede i at finde en plads ved kysten. Kørte sydpå forbi Istres ved Etang-de-Berre, holdt naturligvis pause i Martigues, som er en af de smukkeste byer i området. Videre til kysten, hvor vi startede i Carro, derefter Cap Couronne hvor vi nød frokosten med skøn havudsigt, fra fyrtårnet er der en fantastisk udsigt, helt til Marseille. For så at køre langs kysten mod øst til Madrage-de Gignac. Vi var inde og besigtige alle pladserne på denne strækning. Mange af pladserne lå idyllisk og med en fantastisk udsigt. Flere steder kunne vi se helt til Marseille, men vi fandt ingen pladser med brugbare handikapfaciliteter.

Kørte en tur mod Tarasçon-Boucaire. Videre mod Nîmes hvor vi kørte nordpå gennem Gardon slugten ad D979 op til Uzès. En spændende by med hyggelige gader og det gamle borganlæg, men campingpladsen lå efter vores mening for langt uden for byen, og var for primitiv.

På hjemvejen standsede vi ved Pont du Gard, men her var sort af mennesker. Parkeringspladsen og omgivelserne var moderniserede og totalt forandrede. Men akvædukten var fascinerende som altid.

Når vi er i dette område skal vi også en tur ned gennem Carmargue'en. Ikke for at se de så meget omtalt sorte tyre og hvide heste, men for at opleve den helt unikke natur. Her kan man se store rovfugl svæve majestætisk over rørskovene, store flokke sangfugle og naturligvis flamingoer. Både når de står i de lavvandede laguner og leder efter krebsdyr, og når de flyver i større eller mindre flokke hen over området. Vejen vest om Carmargue ender i Ste. Marie-de-la Mer. Her er to forblæste campingpladser. Begge brugbare men meget åbne for blæsten. Byen er meget turistpræget men hyggelig omkring havnen og strandpromenaden.

Næste plads blev Vaison-la-Romaine. Her er vi altid sikker på en hjertelig modtagelse, og lejrchefen kommer selv og hjælper med at få vognen på plads. Her er faciliteterne tip-top og den korte gåtur til centrum gør at vi tager turen mange gange. Det tager ikke mange minutter at gå gennem Grand Rue til den gamle bro for at nyde solnedgangen. Og der er mange indkøbsmuligheder tæt på.

For historiske interesserede er der to store romerske udgravninger midt i byen. Der er mange marmorstatuer i byen. Nogle så smarte udførte at man kunne nøjes med at udskifte hovederne når embedsmændene blev afsat. En smart form for genbrug. Arenaen lige udenfor campingpladsen bliver stadig brugt til koncerter og underholdning.

Kørte tur Nyons på markedsdagen. Vi havde hørt at campingpladsen var nedlagt, men skulle selv lige kontrollere. Området var én stor byggeplads. Hvor er det synd at nedlægge en så skøn plads.

Vi vidste at en del af campisterne var flyttet til Le

Clos, udenfor Nyons, så vi kørte derud for at hilse på. Pladsen ligger godt ned til floden men er meget mørk på grund af de høje klipper.

Området omkring Vaison-la-Romaine er skabt til udflugter. Uanset i hvilken retning man kører, er udsigten formidabel. Vekslede udsyn over vinmarker og frugtplantager, og altid med Mont Ventoux som det dominerende bjerg i baggrunden.

På hjemvejen prøvede vi pladsen i Chlerval ved Doubs. Pladsen er nem at komme ind på fra N83. Toiletterne er absolut ikke handikapegnede. Men pladsen er smukt beliggende lige ned til floden, og til morgenkaffen er der underholdning om fiskehejrerens kærlighedsliv i træerne overfor. For en enkelt overnatning er pladsen OK.

Fra Chlerval er der kun et par timers kørsel til Obernai hvor vi tilbragte et par hyggedage før turen op gennem Tyskland. En overnatning på rastepladsen i Allertal, og næste dag det sidste stræk hjem.

Så er der igen forduftet en dansk sommer, og mens efteråret nærmer sig, er vognen pakket turen sydpå er begyndt. Første overnatning var på rastepladsen i Göttingen. Ved Kassel syd drejede vi fra ad B3 mod Giessen og Marburg. Vi synes denne vej er meget kønnere end motorvejen, og så slipper man også for de forvoksede muldvarpeskud på A7, (også kaldet Kasselbakkerne).

Vi havde planlagt en overnatning i Bornhult-le-Haut ved Mulhouse, men på grund af stort vejarbejde og omkørsler, var det svært at komme frem til pladsen, så vi fortsatte helt til Dole.

Mens jeg var ved at sætte teltet op, SMS'ede datteren og svigersønnen, som var på Europa-tournée med camperen, at de var på vej for at mødes med os. Stor gensynsglæde og efterfølgende hyggedage. Til Connys fødselsdag havde vi medbragt rigtig flæskesteg hjemmefra, og mens vi sad og smovsede, kom min kusine og hendes mand uventet på besøg. En bekendt fra Hornbæk havde hørt i receptionen at vi var på pladsen. Her er det så at man kunne ønske sig en tilbygning på forteltet. Men virkelig hyggelig eftermiddag og aften.

Vi havde læst om pladsen La Plage i Ounans, så vi lavede en familie udflugt. Vi kørte mod Montbarry og over broen. Pladsen er som sådan fin nok, især for børnefamilier, på grund af den fine strand ned mod floden og det lave vand, men vi mener at Dole er meget bedre, og så var der ingen grund til at flytte. Aftenturene i Dole er skønne. Uanset om man går ned til jernbanebroen og nyder flagermusene. Eller man går forbi idrætsanlægget og beundrer de idylliske lysspejlinger i floden. Så er det en hyggetur værd.

Efter nogle skønne dage ville vi prøve en ny plads. Valget faldt på Carpentras. Frygteligt blæsevejr på vej sydpå, med kraftige rusk i campingvognen. Carpentras er nok ikke den nemmeste by for campingvogne. Slet ikke, når man skal standse midt i den pulserende trafik og spørge om vej. Men vi fandt pladsen.

Parcellerne er ikke så store, men toiletterne var brugbare. Lejrchefen fortalte at en modernisering var planlagt. Pladsen ligger et stykke fra centrum, men i gåafstand med kørestolen, og Carpentras er en hyggelig og charmerende by med mulighed for

mange spændende oplevelser. Har du tid så aflæg et lille besøg i St. Siffrein kirken, og nyd den flotte facade og den smukke gotiske portal. I et lille anlæg bag domhuset kan du finde en mindre romersk triumfbue, I byens sydside har man oppe fra ringmuren en betagende udsigt.

Vi skulle jo vise datteren og svigersønnen noget af den smukke natur. Så vi østpå ad Gorges du Nesque. En meget snoet vej men flot og betagende natur som visse steder helt tog vejret fra os. Ud til Sault og vende, og så ad småvejene hjem. Desværre var de fleste lavendelmarker høstede, men alligevel en stor

oplevelse. Så var det også samlet appetit til en god og hyggelig middag i forteltet om aftenen. Efter en hyggelig uge i Carpentras ville vi vise de unge Camping Pegomas i St. Remy-de-Provence. Kun ca. 50 kilometers kørsel, men alligevel et helt andet område. På luftturen søndag morgen mødte vi den lokale Terveurenejer som vi havde mødt tidligere. Han skulle have hele sin familie ud og se på Hera. Der var så få Belgiske hyrdehunde i området, at det var en mindre sensation at to af dem mødtes. I dag var der kunst- og maleriudstilling i hele den gamle bydel. Her var indtryk nok til flere timers slentretur.

Naturligvis måtte vi også en tur til Pont du Gard. Selv om der nu er moderniseret med store parkeringsanlæg (med nye brugbare toiletter), og man har lukket det øverste stokværk for besøgende, så er det alligevel en storslået oplevelse at gå rundt på denne 2000 år gamle akvædukt som førte vandet fra Uzes til Nîmes, hvor romerne havde en af deres store garnisoner.

På hjemturen kørte vi til Avignon hvor det er nemt at parkere på Bathelasse, ud for Camping Bagatelle og gå over broen til centrum.

Når man kører sydpå fra St. Remy ad D27, kommer man, lidt før Le Baux, til Val d'Enfer (Djævløkløften). hvor man bør standse og nyde udsigten, men vin "Caven" som er skåret ind i klippen er også et besøg værd. På venstre side af vejen er en smal frakørsel som leder op til et udsigtspunkt. Husk kameraet!

Hvis man kører hjem ad D5, bør man standse ved Glanum og se udgravningerne fra den græsk-romerske by. På den anden side af vejen ses Triumfbuen som er helt fra kejser Augustus tid. Man kan også gå derud fra St. Remy, det tager kun cirka 15 minutter.

Ca. 55 kilometer syd for St. Remy, hvor Etang de Berre og Canan de Caronte mødes ligger Martigues som absolut er et besøg værd. Byen som også bliver kaldt "Fuglenes Spejl" er en af de byer som man kan gå rundt i i timevis og nyde de idylliske huse spejle sig i kanalerne.

Få kilometer nord for St. Remy ligger Chateurenard med en del gode forretninger. Jeg parkerede ved kirken og gå op til Chateuet, hvis man er godt gående. (Der er 432 trin). Udsigten var så flot at Conny også fortjente at opleve den så kørte bagom og næsten op til toppen hvor der en parkeringsplads. Da opsynsmanden så vores handikapskilt mente han det var for tungt at gå det sidste stykke med kørestolen, så han åbnede bommen, og lod os køre rundt oppe på selve borgområdet. Fin service.

Problemet ved at køre hjem omkring 1. november er, at de fleste pladser nu er lukkede. Vi kørte kun ca. 200 km. til St. Vallier for første overnatning. Næste morgen var der meget tæt tåge da vi kom ud på N7. Kun få meters sigtbarhed og meget vejarbejde med store udgravninger og dårlig skiltning. En virkelig nervepirrende tur hele vejen til Vienne hvor tågen lettede.

Sur og grå vinter er overstået. Vi er midt i marts. Fuglene synger, vognen er pakket. Vi skal af sted. Også på denne tur skal vi mødes med "ungerne", som har taget et års orlov for at køre Europa rundt med camperen. Ved Kassel tog vi B3 over Giessen og Marburg. Dels for at slippe for bakkerne, men også fordi denne strækning er meget kønnere. Overnatning på rastepladsen i Göttingen og derfra til Camping Pasquier i Dole. Byen var flot pyntet op med blomster i alle kummer og baljer. Træer og buske blomstrede. Vi havde meget lyst til at blive, men havde en aftale med de unge. På A39 fik vi et kraftigt stenslag på forruden, som fik en mindre revne. Drejede fra i Bollene, og videre østpå til Vaison Romaine hvor vi blev modtaget med kaffe og kage.

Gik på dejligt stort og hyggeligt lokalt marked i centrum. Kom hjem og konstaterede at forruden i bilen nu var revnet helt. Sikker på grund af varmen. Fandt et værksted og fik bestilt tid til udskiftning af ruden.

Svigersønnen ville se Fontaine-de-Vaucluse. Jeg havde fortalt om dette naturfænomen, hvor vandet kommer med vældig kraft op af hullet i klippegrunden. Der er parkeringsplads derude, men man må gå det sidste stykke, og det er absolut ikke kørestolseget. Da vi kom hen til hullet var der kun en

udtørret mudderpøl, og ikke ret meget vand i floden. Stor stor skuffelse, men naturfænomener bestemmer selv.

I den østlige side af centrum kan man gå op til Chateau Comtal som ligger højt over byen med en overdådig udsigt. Selv med kørestol kan man komme det meste af vejen derop.

Citroén værkstedet havde skiftet forruden, så nu kunne vi køre lovligt igen.

Vi måtte også vise familien alle de skønne vinbyer i området. Seguret, Sablet, Gigondas, Vacqueras og Beaume-de-Venise ligger der som perler på en snor. Alle et besøg værd, og husk nu, at i modsætning til gældende regler, skal slut s'et i bynavnene her udtales. På hjemturen krydsede vi gennem Dentellerne for at nyde naturen mest muligt. Blandt andet er udsigten fra bjergtoppene mellem Suzette og Malucéne er meget flot. Godt vi midt i et af de bedste vindistrikter når man får besøg af venner fra Danmark og familien også er her. Det bliver til mange middage og endnu flere glas af den pragtfulde vin her fra området.

Men al hygge får jo en ende. De unge skulle hjem, og vi skulle videre. Vi havde fået anbefalet en plads umiddelbart nördøst for Marseilles. På A7 ved Etang de Berre. kom en lastbil ind foran os, og tabte, hvad vi troede var store sten, som slog op fra kørebanen og ramte vores forrude. Heldigvis var det kun store saltklumper. Men sikken forskrækkelse.

Vi måtte spørge mange gange før vi fandt pladsen i Septèmes. Aldrig før har jeg set noget så rodet. Inde på pladsen var det skure og hytter bygget af tilfældige brædder og presenninger og lejrmutter var eddikesur da jeg bad om at se pladsen.

Vi kørte hurtigt videre, men nu var vi så sent på den, at det blev middagsmyldretid da vi skulle gennem Marseille. Naturligvis kom vi til at ligge bag en bybus, som standsede for hver 200 meter, og der var ingen mulighed for at overhale. Omsider kom vi da ud af byen, og fortsatte ad motorvejen mod øst. Som et plaster på såret, fandt vi en rasteplads med den skønneste udsigt ned over Middelhavet og Cassisbugten.

Vi fandt en campingplads i Les Lecque, beliggende helt ned til strandvejen, med en dejlig strandpromenade. Pladsen her er delt op i to afsnit, hvor vi vil anbefale det nederste stykke ved receptionen, hvor handikaptoliet er. Det øverste afsnit er lidt højt beliggende, og toiletet her er ganske lille. Man kan gå langs stranden til begge sider. Til venstre kommer man til en lille fiskerihavn, og går man til højre kommer man til to store marinaer. Vi har cykelcomputer på kørestolen. En af dagene kunne jeg konstatere at jeg havde gået 18,7 kilometer, men da havde vi også været rundt i hele nabolaget. I St-Syr-sur-Mer står den sødeste kopi af frihedsgudinden.

Kører man lidt østpå kommer man til Bandol, hvor der er en kæmpe lystbådehavn. Følger man så kysten sydpå forbi Six-Four-Plage kommer man til Grd. Gaou hvorfra der er en fænomenal udsigt fra parkeringspladsen.

Campinglivet byder også på muligheder for biologiske studier. En morgen så vi en mærkelig sort stribe rundt om dørkarmen indvendig i campingvognen. Ved nærmere eftersyn viste det sig at være en myrevej. Jeg prøvede først at lokke dem væk med en sukkerblanding, men forgæves. Heldigvis havde supermarkedet noget myregel, som jeg kun behøvede at sætte et par dråber af, før alle myrer var pist væk igen. En nat vågnede vi ved at en mus gnaskede i et eller andet under sengen. At jage en mus i en campingvogn er en håbløs opgave, så efter den havde plukket foret ud af min vindjakke og drukket et karton langtidsholdbart

Karoline fløde med en plade chokolade til, måtte jeg træde i karakter. Løsningen blev en

smækfælde. Lokket med lidt hundeguf blev den stakkels mus sendt til de evige musemarker. Når en mus dør og bliver til en engel, bli'r den så til en flagermus???

Vi blev nødt til at bryde op, da vi havde aftalt at mødes med venner på Camping Pegomas i St Remy.

På en af udflugterne ville vi igen se akvædukten syd for Fontveille. Den var svær at finde sidst vi var her, og en stor skuffelse. Vi ville se om vi havde overset noget, men vi fandt kun de små ruiner vi havde set tidligere. Daudets mølle ligger i samme område, så hvis du vil se hvor han "måske" skrev sine breve og bøger, så er her en mulighed for et besøg.

På hjemvejen tog vi det lange stræk helt til Türkheim, hvor vi skulle gøre et ophold for at mødes med vores "næsten naboer" hjemmefra. Türkheim har et af de bedste handikaptoiletter vi har set. Stort, flot og lækkert. Byen og omegnen er præget af utallige storke. Efter storkene var ved at uddø i Alsace, besluttede man i tresserne, at starte et projekt med genudsættelse af storke. Der blev hentet ca. 60 hvide storke fra Nordafrika. De fik stækket vingerne for at forhindre dem i at flyve væk, og i løbet af forholdsvis kort tid, havde de glemt deres instinkter til at flyve sydpå, og var nu blevet standfugle.

Vi tog at par dage i Obernai, og efter en overnatning på rastepladsen i Allertal, gik turen resten af vejen til Hundested.

Igen er sommeren gået godt og rejselysten brænder for fuldt blus. Overnatning på rastepladsen i Göttingen og derefter til Dole. Havde planlagt nogle dage her, men lejrchefen advarede mod dårligt vejr, så vi besluttede at køre til Vaison-le-Romaine. Her var alt optaget, men vi blev puttet ind på et hjørne, med løfte om en rigtig plads næste morgen. Nogle gange tror vi har for mange venner. (Hvis man kan have det). Her kom også nogle af vores gode venner for at hygge nogle dage med os. Vin høsten startede mens vi var her, og da vi en dag var på kooperativet med videokameraet, blev vi inviteret indenfor, så vi kunne følge hele fremstillingsprocessen. En spændende og anderledes oplevelse.

Øst for Vaison ligger Brantes. En lille bjergby, nærmest klistret fast på klippesiden. Ikke specielt kørestolseget, men bilturen kan nydes i fulde drag, især hvis du husker at køre ind på de små holdepladser og nyde udsigten. Hele strækningen gennem Vallé de Toulourene, gennem Entrechaux og Mollans er oplevelsesrig, og hjemturen ad D41 og D72 var næsten lige så skøn. Og på hele denne tur har man den skønneste udsigt til Mount Ventoux

Naturligvis skal man til Beaume-de-Venise efter vin. Her skal du ikke nøjes med at købe den så berømte dessertvin, men sørg for at få nogle flasker med hjem, eller få din egen plastdunk fyldt op. Det betaler sig. Og husk nu endeligt kameraet. Turen ad D90 over bjergkæden gennem Suzette og Malaucène kan varmt anbefales.

Vi havde læst om et udsigtspunkt ved Lac-le-Paty, men nogle gange er virkeligheden anderledes end det man har læst. Denne "sø" var i hvert fald ikke noget at skrive hjem om.

Gik en tur op ad de stejle gader til Madonna-statuen ovenover byen. En noget anstrengende tur med kørestolen, især nedad igen, men udsigten heroppe fra er anstrengelserne værd.

Turen gik videre til Pegomas i St. Remy, hvor havemanden som det første fortalte at der ville komme stor "orage". Nu vidste vi at uvejr på fransk er lige så elastisk som franske afstande, så vi tog det rimeligt afslappet, men monterede dog stormstroppen. Men da datteren SMS'ede fra Danmark at vejrudsigten hos os varslede regn og kraftig blæst, så satte jeg et par ekstra pløkke i.

Vejrudsigten i fjernsynet viste at der var skybrud vest for os, og nogle venner som lå ved kysten længere østpå måtte flygte over hals og hoved op til os, på grund af oversvømmelser. Vi fik kun lidt vand ind i forteltet, men teltet udvendigt var plasket til med mudder. Nogle dage senere kørte vi en tur til Beaucaire, og langs Rhone nordpå over Aramon og Abbaye St. Michel. Her var voldsomme

ødelæggelser langs floden med ødelagte vinmarker og væltede træer der var revet op med rode. Det er tankevækkende, at vi har boet beskyttet, forholdsvis få kilometer fra disse naturkatastrofer.

Reddede os nogle gode flasker vin fra lejrchefen, for at oversætte en del tekster til dansk. Vi har efterhånden været her på pladsen så mange gange, at de føler vi er i familie.

Så skal vi hjem og på slankekur. Alt for mange venner og for meget god mad og vin sætter sine spor. Selv om jeg går så meget med kørestolen, sætter der sig et isolerende lag på ribbenene.

På hjemvejen overnattede vi som sædvanligt i St. Vallier, Obernai og på rastepladsen i Allertal.

Vi havde til denne forårstur fået anbefalet en ny plads nær den spanske grænse. Ved færgen blev vi meget forsinkede da vi holdt bag en tysk bil med trailer hvor familien ikke kunne finde deres billet. Der blev lang kø bag os, så vi kunne ikke bakke for at skifte til en anden kø. Overnatning på rastepladsen i Göttingen. Igen ad B3 over Marburg og Giessen for at slippe for Kasselbakkerne og næste stop i Obernai. Vi tog motorvejen helt til Besançon, derefter N83 til Poligny hvor vi kørte ud på A39. Det er naturligvis dyrere at køre på betalingsvejene, men her sparer vi til gengæld en masse tid. F.eks. tog det tidligere timer at komme i gennem Lyon, men nu er det nemt på motorvejen til frakørsel 12 mod St. Vallier. Næste morgen, efter vi var kommet gennem Tain Hermitage, var vi uopmærksomme, indtil vi opdagede at vi var på vej mod Grenoble. Måtte køre en stor omvej før vi igen kom ud på A7 ved Vallence. Sådan kan det gå når man sidder og hyggesnakker i stedet for at holde øje med vejskiltene.

I nåede til Leucate ved middagstid. Pladsen var ikke helt som vi havde forventet efter beskrivelsen. Her var temmelig rodet, og de mange fastliggere brød sig tilsyneladende ikke meget om ”turister”.

Da jeg bad om nøgle til handikaptoiletet, fik jeg at vide at det var lukket på grund af ombygning.

Men der var en anden toiletbygning, problemet var bare at her var der tre trin op, og døren var udadgående, hvad der gjorde adgangen nærmest umulig. Næste dag lod vi campingvognen stå og kørte rundt i området for at finde en bedre egnet plads. Men de fleste var lukkede,. Til sidst fandt vi en velegnet plads i Ste. Marie (ikke at forveksle med den i Camaguen). Nåede tilbage til Leucate og hente vognen lige før de middagslukkede. Da vi kom til Ste. Marie var der så til gengæld lukket her, men det problem løste en pæn ældre herre. Han låste porten op og bad os køre ind. Efterfølgende blev vi klar over at det var ”Monseur le President”, byens borgmester. Fin service. Franske og tyske naboer kom for at hjælpe med at stille vogn og telt op. Tyskerne genkendte os fra Vaison la Romaine.

Handikapfaciliteterne er OK, men der er ikke meget by. Til gengæld et det en lang og hyggelig strandpromenade. Pladsen har bagudgang direkte til stranden.

Der ligger en lille købmand lige over for pladsen, men i Cabestany på vej til Perpignan er der et meget stort indkøbscenter med diverse forretninger.

Når man kører ad kystvejen mod syd oplever man den ene spektakulære udsigt efter den anden. Tag dig god tid og stands ofte og nyd udsigten. De små havne er idylliske. Giv dig tid til et ophold i Coilloure og gå rundt om borgen og havnefronten. Her har de i gammel tid været sparsommelige: På havnen har man lavet havnefyret oppe i kirketårnet. Nyd også en slentretur gennem byen, som for øvrigt har godt offentligt handikaptoilet.

Vores franske naboer havde fået nyt telt, og store problemer med at rejse det. Jeg gik over og gav dem en hånd med det. Som tak kom de over til os om aftenen med en overdådig pic-nickurv. Vi sad i vores fortelt til sent om aftenen og hyggede, selv om der kun blev talt fransk.

Jer havde hjemmefra læst om den lokale Banyuls-vin, så den måtte naturligvis prøves. Vi var på det lokale marked, hvor der stod en dame med en vogn med vintønder på. Jeg kunne kun handle her hvis jeg selv havde flaske med, så jeg måtte tilbage til bilen og tømme den lille vandflaske jeg havde i dørlommen. Da vi havde været hjemme og prøvesmage, måtte vi have mere. Jeg kom igen med en helliters flaske som vel kunne holde resten af ferien. Men nej, få dage senere kom min kusine og hendes mand forbi, på vej til Spanien. Den dag var det hylende koldt, så vi havde varme på i forteltet, og vi skulle da også have et lille glas at varme os på. Et dansk par kom ind for at sige farvel, og inden aftenen var forbi, stod jeg igen med en tom flaske. Men alle havde hygget sig, og jeg har lært, at de flasker jeg skal have med hjem, skal puttes ned, bagerst i magasinerne.

Turen sydpå langs kysten var så smuk, at vi måtte udforske det yderligere. Ved Collioure kan man køre ad D86 op til udsigtspunktet "Tour Madeloc" og ned igen enten mod Port-Vendres eller Banyuls.

Ruten er en bjergtur, og jeg vil ikke anbefale turen i en stor bil, men udsigten heroppefra er i den grad imponerende. Følg kystvejen D114 videre forbi Rederis og Cebère, eventuelt et stykke ned i Spanien, hvis du da kan rumme alle disse synsindtryk.

Kørte en tur til Amalie-les-Bains for at se på campingplads i dette område. Fandt ikke noget brugbart. Toiletforholdene var for ringe, men en meget flot tur med udsigt til sneklædte bjergtinder hele vejen. Fortsatte over grænsen for at shoppe lidt i grænsebutikkerne.

Lejrchefen sagde der var varslet meget kraftig blæst langs hele kysten de nærmeste dage, så jeg pakkede teltet ned for at køre til Millau i morgen. Forærede vores sidste danske øl til franskerne, som postulerede at han godt kunne læse den danske tekst. "Sort Guld" blev med fransk accent til "Sorte Gylle" men sådan er der jo så meget med sprogforbistringer. Vi drikker stadig sort gylle med velbehag.

Da vi kørte, var det allerede begyndt at storme. Den lille Berlingo måtte slæbe noget da vi havde stik modvind fra kysten til motorvejen. Først da vi drejede fra A9 og nordpå kunne vi mærke vinden aftage noget.

Jeg var totalt ufoberet på de kraftige stigninger på A71. meget lange stræk med vejarbejder fordi motorvejen mod Millaubroen var under udbygning. Kørte en lang strækning i 850 meters højde. Et goldt og gråbrunt naturområde, men mange smukke oplevelser på turen. Umiddelbart før vi nåede Millau var vi inde på en parkeringsplads og der åbenbarede et naturceneri sig.

Fra denne plads var der panoramaudsigt ned over byen, som lå dybt nede i dalen med alle de glinsende floder, spejlende sig i sollyset. Det var åndeløst smukt. Resten af turen gik zik-zak ned mod byen. Hjemmefra havde vi valgt camping Les Erables fordi den var beskrevet som pladsen nærmest byen. Det viste sig dog at der var to pladser som lå nærmere. Vi fik anvist en plads direkte på flodbredden og fik rejst teltet i en fart. Her er så betagende smukt med de bløde bjergskråninger hele vejen rundt. Der er grusgange på pladsen, men nemme at gå på. Handikaptoilettet er stort og velfungerende.

Gåturen op til byen tager ikke mange minutter, og byen er hyggelig og der er ramper ved alle fortovshjørner.

Vågnede op til 0,1 grads frost, men kl. 08,24 kom solen fri af bjerget, og så kom varmen. Jeg kunne sidde på vores plads med fiskestangen, dog uden at fange noget. Det store bjerg er et yndet startsted for drageflyvere. Det er et fascinerende syn at se dem svæve stille over byen, og til sidst lande lige ved siden af pladsen.

Onsdag og fredag er der et skønt lokalt marked i centrum. Disse dage er de gamle markedshaller åbne for kød- og fiskeudsalg.

Når vi sad udenfor teltet om aftenen, kom flagermusene ind over floden på jagt efter insekter. Nogle gange kom de så tæt på, at man næsten kunne føle man blev fløjet ned.

Uanset hvilken vej man kører, kommer man til at køre langs en flodbred, Turen mod øst langs Dourbie-floden er meget flot og afvekslende, men den smukkeste og mest spændende er mod nord gennem Tarnkløften. Det ene udsigtspunkt afløser det andet, det ene øjeblik har man udsigt til bjergene og det næste et dybt blik ned i kløfterne. Husk endeligt at dreje fra vejen og køre op på et af de mange udsigtspunkter, du vil ikke fortryde det. Vi endte i Malene før vi vendte om, med næsten for mange sanseindtryk

Vi måtte op og nyde udsigten fra toppen af det store bjerg. Der var næsten 10 kilometers kørsel opad gennem bratte hårnålesving, før vi nåede toppen. Det var spændende at se paragliderne kaste sig ud over klippesiden når de startede. En af dem prøvede gentagne gange at komme i gang, men hver gang han tog tilløb, standsede han i sidste øjeblik, mens han gang på gang råbte ”Merde”.

Heroppe fra er der en fænomenal udsigt over hele byen.

Vi havde aftalt at mødes med gode venner i Aubignan i påsken, men det var med vemod vi pakkede og forlod Millau, men vi kommer helt sikkert tilbage.

Vi var lidt bekymrede for den lange og stejle opkørsel med campingvognen fra Millau. Men den voldte slet ingen problemer for Berlingoen selv om den måtte slæbe i et lavt gear.

Aubignan er en plads hvor folk kommer igen og igen, men vi blev modtaget med åbne arme og følte os straks hjemme. Faciliteterne er OK, men byen er lidt kedelig. Da vi spurgte et par af de lokale betjente om betingelserne for parkering med handikapskilt, var de interesserede i høre hvad vi måtte i Danmark. Her måtte vi gøre det samme, og så forærede de os en blå parkeringsskive til brug i ”Zone Bleu”. Indkøbsmulighederne er ikke store. En lille Simply i byen, men i Sarrians er der en stor ny Intermarché. På hjemvejen overnattede vi på rastepladsen i Hamburg Stillhorn. Der var et voldsomt uvejr da vi ankom, med meget ringe sigtbarhed. Da det var weekend var pladsen overfyldt af lastbiler. Vi måtte klemme os ind i et hjørne mellem store træer. Om morgenen var asfalten dækker af et tykt lag nedfaldne grene, rakler og blade. Den sidste del af vejen i Nordsjælland havde vi så kraftig modvind at Berlingoen havde svært ved at holde farten.

I løbet af sommeren har vi talt om at vi gerne ville opleve Millau igen. Naturen måtte være anderledes om efteråret. Som vanligt overnattede vi på rastepladsen i Göttingen. Vi stod tidligt op, og kørte mens det endnu var mørkt. Der var et kæmpe vejarbejde på A7 lige syd for Göttingen, med omkørsler gennem byggepladserne. I mørket var det svært at orientere sig, og skiltningen var dårlig. Naturligvis kørte vi forkert og endte med kurs mod Leipzig. Frem med Michelin-kortet og finde en vej sydpå. Lidt senere kom vi til et skilt mod Eschwege og B27, så kendte vi vejen, her havde vi været tidligere. Så var det bare at køre mod Bad Hersfeld og videre ad A5. men en lang og dum omvej. Vi blev en enkelt nat på en overfyldt plads i Obernai, og kørte derefter til Tournon-sur-Rhone. En nem plads at komme til, selv om man skal over på den anden side af floden. Pladsen ligger lige i byen og direkte på flodbredden. Lige uden for pladsen er der en anløbsbro for de store turbåde, så her er altid underholdning. Der er mange tursejlere på floden, også med danske flag.

Handikaptoiletet var ikke overvældende, der var et par små trin og adgangsforholdene var ringe. (Men efter de nye ejere er kommet er toiletterne bygget om, og er nu OK).

Vejen fra kysten og op til Millau var stadig under ombygning. Vejarbejdet meget mere omfattende end i foråret. En stor del af vejen var der køkørsel. På den stejle del af ruten, holdt vi helt stille, for så at bevæge os fem meter frem ad gangen. Det er ikke spor sjovt at holde på sådanne stigninger og fornemme at der lugter af varm kobling.

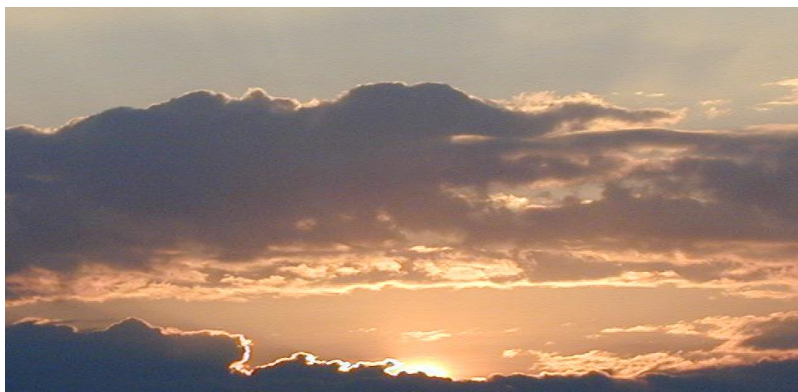
Selv om vi har oplevet den fantastiske udsigt ved nedkørslen til Millau før, så tager den stadigvæk pusten fra én. Denne oplevelse mangler hvis man kommer fra nord, men ligger man på én af pladserne her, så kan man jo køre op til et af udsigtspunkterne, og dem er der mange af. Spændende er det også at køre ud og se på det imponerende brobyggeri ved den nye viadukt. En dag kørte vi ad Pauhe-vejen til La Rozier. Ud langs Gordes de la Jonte til gribbe udstillingen ved Tuel. Hvis man er bare lidt interesseret i de store fugle, så brug et par timer her, der venter der en stor og informativ oplevelse. Lidt længere ude er der et område for bjergklatrere. Denne dag var der en der var kommet til skade på klippevæggen, og måtte undsættes med redningshelikopter. En farefuld bjergningsaktion med rotoren så tæt på klippen. Vi var oppe på udsigtspunktet ved les Vignes. Vejen var stejl men bedre end forventet, og da vi kom op i 1018 meters højde var udsigten ganske enestående. Bilerne der kørte langs floden 400 meter under os, sås kun som små prikker. Heroppe svævede mange gribbe og ørne lige over hovedet på os, med kæmpemæssige vingefang.

I vejruddigten så vi der var varslet uvejr, så vi besluttede at køre videre til Ste. Marie-Plage. (Den der ligger ved Perpignan). Næste morgen var det buldrende mørkt, og det begyndte at regne da vi kørte ud af pladsen. I bakspejlet kunne jeg se at regnfronten var lige bag os, hele vejen til kysten. Opklaring da vi nåede Ste. Marie. Og umiddelbart efter kom solen i gennem. Så heldig kan man være.

En aften da vi havde været på vores slentretur til havnen langs strandpromenaden, så vi en stor flok flamingoer komme flyvende. Der var langt over tusinde der kom i kileformation. Det er en oplevelse der gør én stum og andægtig.

Vi kørte en tur til Ceret for at se på eventuelle pladser, men fandt intet brugbart. Vi fortsatte til Spanien for at købe billigere benzin og handle lidt i grænseshoppen. Her blev vi standset af politiet, vistnok fordi vi havde lys på bilen. Bilen blev undersøgt, men dog ikke så grundigt som dem foran. De fik taget alt ud af deres gamle Citroën, selv sæderne. Lokalradioen lovede stadig 30°, her i starten af oktober. På hjemvejen ville vi finde en plads ved Cap d'Agde. Det blev Mer et Soleil. Den var brugbar for et par dage, men stien til stranden var med løst sand, og tung at gå på. Men vi var helt nede ved vandet.. Kørte nogle hyggelige ture til Agde og langs Herault floden. I Séte var der et hyggeligt byliv, og meget smukt langs kanalerne. Kørte videre over Nimes og Tarascon til St. Remy, hvor vi havde aftalt at mødes med et par hold venner. En af vennerne er også kørestolsbruger, og da han havde problemer med sin markise, blev det til en dags arbejde for mig på toppen af en stige med rens, smøre og justere. Vi havde et problem med lampen over bordet. Plastikfatningen var helt smeltet sammen. Den franske parlør var ikke til megen hjælp i udstyrsforretningen, men man kommer langt ved at bruge begge hænder på fransk. På en tur til Nimes for at se arenaen og parken, kom vi til et kæmpemæssigt loppemarked. Vi ville gerne have været en tur rundt og kikke, men der var så mange suspekte personer der var interesseret i vores bil, så vi kørte videre. Her i ydersæsonen har de fleste pladser lukkede, men vi havde fundet en åben plads i Rochefort-sur-Nenon, lidt øst for Dole. Pladsen ligger lidt ude på landet og er nærmest en bondegårdscamping med mange trin op til toiletterne. Men vi skal kun være her for en overnatning. På hjemvejen kørte vi ved siden af en skypumpe der bevægede sig inde på marken i samme hastighed som os. Rimeligt fascinerende at se støv, græs og affald blive suget spiralformet højt op i luften.

Her omkring 1. november kan der være buldrende mørkt om morgenen. Kl. 7.45 måtte jeg bruge pandelygten da vi skulle gøre klar. På A36 mellem Belford og Besançon lå der 10 cm. sne, ingen problemer med trafikken, men til gengæld var det snedækkede landskab eventyrligt smukt. Som sædvanligt overnattede vi i Obernai og Allertal og efter 5200 kilometers kørsel kan vi se frem til en vinter med planlægning og forventning til forårsturen.

Så er det lørdag den 13. marts og vi er på vej sydpå i stiv modvind. Næsten ingen trafik og meget lidt vejarbejde. Første overnatning i Göttingen og næste i Obernai, hvor pladsen var så våd at vi måtte holde ude på vejen, dog så varmt at vi kunne sidde ude i solen med kaffen.

Motorvejskørsel til frakørsel 4 i Besançon, derefter N83 mod Poligny og ud på A39 igen.

I St. Vallier var temperaturen så høj at vi sad ude med aftensmaden.

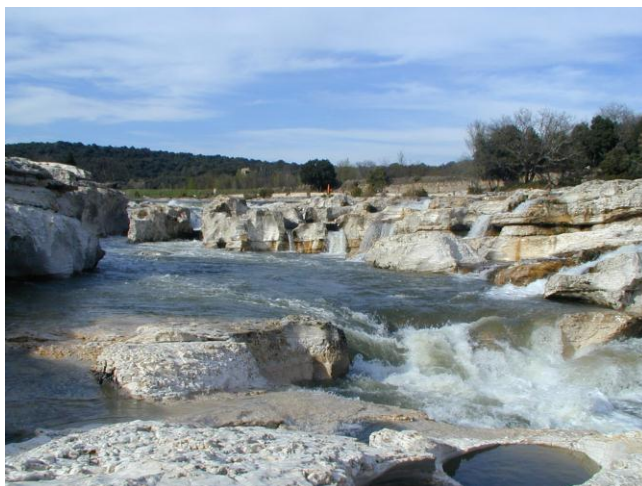
Vi ville opleve området omkring Marseille, så vi havde valgt pladsen i Aubagne. Spurgte to damer om vej, de pegede i hver sin retning. Heldigvis kom der en dansker som absolut ville køre i forvejen, fordi han kendte lejrchefen. Ad smalle, snoede og stejle veje kom vi til pladsen som var totalt ubrugelig. Vi besluttede at køre til la Ciotat, men her var kun "La Gusta" åben. Alle pladser var optaget af fastliggere. Nu blev det svært, fordi så få pladser havde åbent så tidligt på sæsonen. Ifølge campingguiden havde Cassis åbent, men få kilometer fra byer var der omkørsel pga. vejarbejde. Vi blev næsten ledt tilbage til Aubagne ad en ganske smal og vej, så stejl at vi måtte køre i andet gear.. Besluttede at vælge det sikre, og kørte til St. Remy, hvor vi først ankom kl.16.30.

Dejligt at være på en plads hvor alt fungerer. Selv om vi har været her så mange gange kan vi stadig køre ud og finde nye oplevelser. Vi var bl.a. en tur til campingpladsen ved foden af Ste. Victorie for at se om den kunne bruges, den var absolut ikke kørestolseget. Men selv her i Provence kan der være koldt. Den 24. marts var det så koldt at vi kontrollerede at datoen ikke var i december. Der var rim på bilen og vi havde varme på i vognen hele dagen, men næste dag var der sommer igen.

Efter et par uger med hygge og gensyn med gode venner måtte vi videre. Der var mindre ene 1½ timed kørsel til Vaison-la-Romaine. Som sædvanligt kom personalet og hilste os velkommen og hjalp vognen på plads

Kørte til Bollene for at se på pladsen der. Den kommunale plads som ligger lige midt i byen er velegnet. Gruspladsen er hård ved pløkkene men med stålpløkke er der intet problem. Vi kørte videre mod Bagnol-sur-Seze. Pladsen lå meget længere væk fra byen end beskrevet, en anden plads var meget bedre, smukt beliggende ned til floden men med løst grus på gangene. Faciliteterne OK. Vi fortsatte for at se pladsen i la Rocque-sur-Seze. For at komme over floden skulle vi over en smal bro. Advarselsskiltene viste at broens bredde var 2,3 m og ingen mulighed for at vende. I sådan en situation er man mere end lykkelig for at der ikke er en Adria på krogen i dag. Pladsen i la Rocque er uegnet for handikappede. (Der findes en anden, og bredere vej derop gennem bjergene). Naturen her er meget smuk og afvekslende. Vi så et skilt mod "Cascade-du Sautadet". Vi kørte derud og fik dagens oplevelse. Floden (Seze) havde skåret sig ned i den bløde klippe og dannet et væld af større og mindre vandfald og brusende bassiner. Her kan man naturligvis ikke gå med kørestol, men jeg plejer i sådanne situationer, at bruge foto og videokameraet rigtigt meget, så vi efterfølgende kan nyde disse oplevelser hjemme.

Brantes er en lille bjergby der ligger klistret op på en bjergside. Her er virkelig muligheder for at bruge fotografiapparatet. Der er de skønneste motiver overalt. Turen derud gennem Toulurene-dalen er meget smuk.

Vi kørte til l'Isle-sur-la-Sorgue hvor datteren og svigersønnen havde lejet en hytte på pladsen. Det er altid overhyggeligt at mødes med "ungerne". Det bliver altid til ekstra oplevelser og hygge, og en god påskefrokost kan man vel altid klemme ned.

Vi kørte en tur til Avignon, for at vise byen frem. Hyggeligt med en tur gennem centrum, og især turen op i parken over Pavepalæet vakte jubel, men udsigten heroppefra en også fantastisk.

Vi skulle en dag ud og se okkermønerne i Rustrel. Da vi kom gennem Apt så vi et campingskilt. Naturligvis måtte vi ind og besigtige pladsen. En positiv overraskelse. Pæn og velholdt plads med 2 handikaptolletter, og i gåafstand til byen. Da vi kom til Rustrel, fik vi yderligere en overraskelse. Det var et kæmpeareal med søjler og bakker og groteske figurer, dannet ved at jernoxiden er gået i forbindelse med okkeret. Hele området changerer i alle gul-brune farver. Imponerende flot, men kun det første stykke kan opleves med kørestol.

Lidt turistsnyd er der også. Vi gik efter skiltet mod Cascaden, og der var rigtignok et lille vandfald, men helt tæt på kunne vi se rustne vandrør og slanger der førte op til toppen af skrænten, hvorfra "vandfaldet" så rislede ned. I den del af området der hedder Sahara er den skulpturelle del flottest.

Der var mulighed for at skylle farverne af hundene ved udgangen. Det var også nødvendigt, for der var påfaldende mange "Golden" retrievere efter de havde leget i området.

Naturligvis skulle vi også en tur til toppen af Mont Ventoux. Vi nåede dog kun til Chalet. Her var vejen helt lukket pga. sne. Datteren ville gerne se Ardeche kløften, så vi lagde kursen om. Da det blev en længere tur måtte vi proviantere på vejen. Heldigvis faldt vi, på trods af påsken, et åbent supermarked i Serians, hvor vi kunne købe ind til en god frokost, så vi senere kunne sidde i græsset med udsigt ned over Ardechefloden og nyde maden og det gode vejr.

Efter påske, da de unge var rejst hjem, flyttede vi til Les Cèdres i Apt. Det er rart med en plads i landlige og fredelige omgivelser, og hvor man kan gå til centrum på få minutter. Apt er en dejlig by, afvekslende med charmerende forretninger og gamle krogede gader. Det ugentlige marked er kæmpestort. Området omkring Apt er også velegnet for udflugter. Hvis du tager D943 sydpå kan du standse ved Ford de Buoux og gå ud ad grusvejen, hvor klippen hænger ud over vejen er der poteaftryk i klippen fra præhistorisk tid. Herfra er der også udsigt til den stejle klatreklippe, som er en af de mest benyttede i denne del af Frankrig. Fortsæt turen mod Saignon, hvorfra der er en skøn udsigt ned over Apt, eller fortsæt op over Luberon-bjergkæden og nyd udsigten herfra.